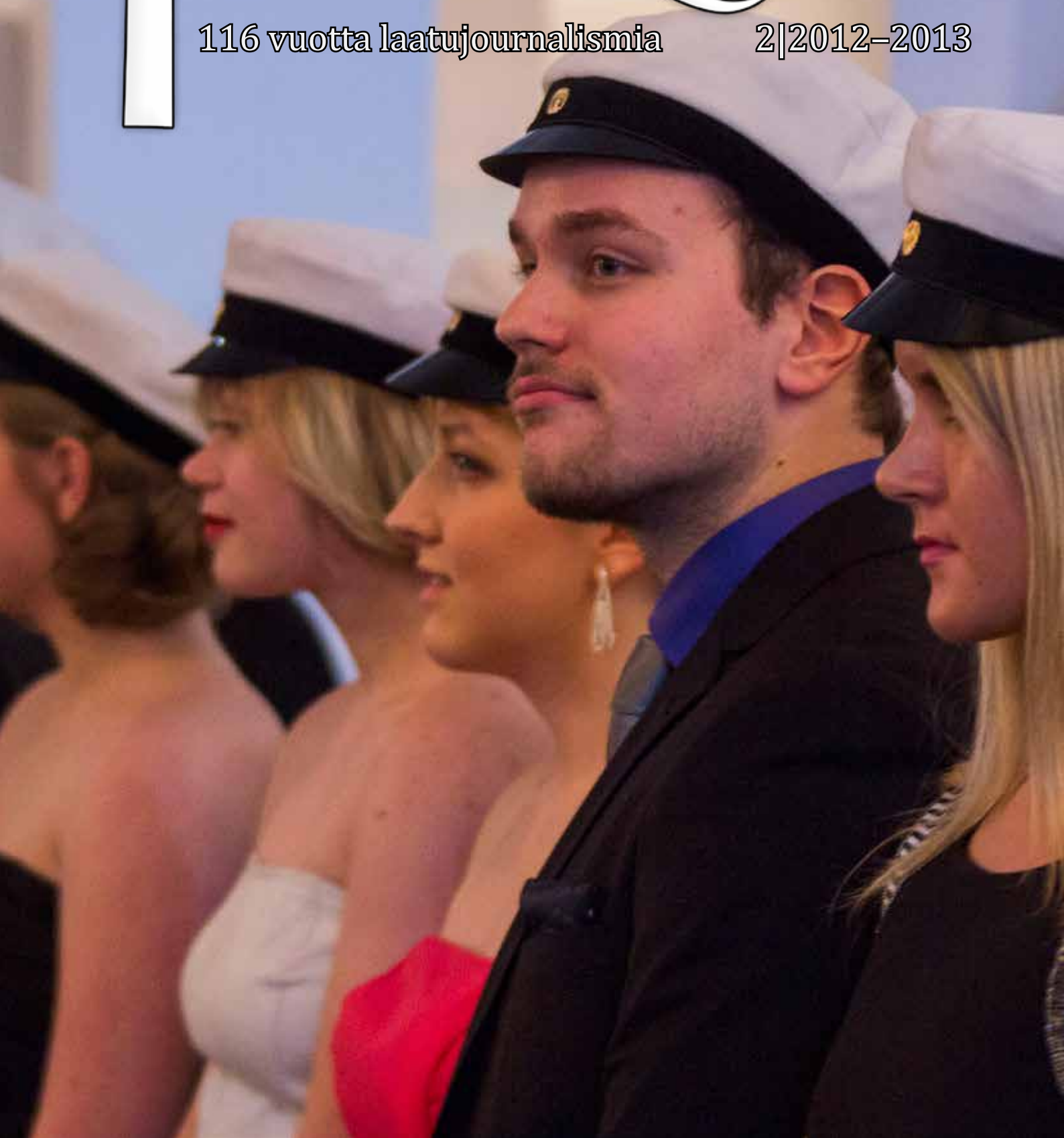

Pärskeitä

116 vuotta laatujournalismia

2|2012–2013

Ressut kiipesivät Kiinan muurille s. 26

Näyttelijä Tommi Korpela Studia Ressussa s.18-20

Pärskeitä

2 | 2012-2013

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Cinema Club
- 6 Column in English
- 7 Kolumni
- 8 IB Article
- 10 Ghiblin taikamaailma
- 12 Hampaankolossa
- 13 Horoskoopit
- 14 IB Article

Healthier lifestyle

- 16 Kasvisreseptit
- 18 Henkilöhaastattelu

Näyttelijä Tommi Korpela

- 21 Maija Vilkkumaa Ressussa
- 22 Pieni Balettiopas
- 24 Tapahtunutta
- 26 Kiina
- 27 Svenska Dagen
- 28 Opinion in English
- 29 Kirjoitusseura Sanankantaja
- 30 Resson Kirjapiiri
- 31 Runo
- 32 Arvostelu
- 33 Review
- 34 Rosoiset Ressumaikat
- 36 Novelli
- 38 Sanottua
- 40 Sarjakuva

En jaksa otsikoida

Syksyn kirjoitusten ollessa ohitse abiturienttien aivot valtaa yksi ihmiskunnansuurimmista vihollisista: laiskuus. Se tunkeutuu elämäämme ja vaikuttaa kaikessa. Päivittäisten aikaansaannoksien määrä romahtaa kuin y:n arvot eksponenttifunktiassa. Vuorokaudet tuntuvat lyhenevän, unentarve kasvaa ja mitä yksinkertaisimpien asioiden tekemiseen menee yhä enemmän aikaa.

Abivuoden pimeinä ja sateisina loppusyksyn ja talven kuukausina produktiivisuus saavuttaa kenties globaalin minimiarvonsa. Valon vähäisyys, kylmyys ja taivaan loputtomat divetymonoksidireservit tekevät tehtävänsä — jaksaminen lähestyy nollaa. Mikä on syy täydelliseen motivaation ja voimien laskuun?

Ylioppilaskokeiden jälkeen tuntuu siltä, että ”tää oli nyt tässä”, ja ettei mitään tarvitse enää tehdä. Muodostuu illuusio, että seuraavaan kirjoituskertaan on vielä pitkän pitkä aika ja että tällä hetkellä ei tarvitse tehdä yhtään mitään. Ping! Joulu kolkuttelee-kin jo ovella. Mihin on kolme kuukautta mennyt? Sen kun tietäisi.

Tässä vaiheessa alkaa tiedostaa, että aikaa on mennyt hyvin paljon lähes tyhjiin. Loogisimmalta kuulostaisi nyt se, että ottaisin itseäni niskasta kiinni, uhkailisin jollain pelottavalla asialla, vaikka fysiikan approbaturilla, ja ryhtyisin oikeasti tekemään asioita. Totuus eroaa tästä kuitenkin valitettavan paljon. Lähiviikot tulevatkin todennäköisesti koostumaan pitkälti unesta, tulevankauhistelusta ja itseni torumisesta.

Mitä tästä, rakkaat lukijat, opimme? Vaikka monelle teistä käy enemmän taivahemmän minun tavoin, pyrkikää kuitenkin välttämään tämä kauhea kohtalo. Yleinen sanonta kuuluu: ”Älkää tehkö niin kuin minä teen, vaan tehkää niin kuin minä sanon.” Siinä on tämän pääkirjoituksen viisaus.

P.S. Huomasitteko, etten laiskuuttani jaksanut viitata tässä tekstissä mitenkään lehden muihin artikkeleihin? Voi voi, mihin tämä kaikki onkaan menossa.

Roman Beletski

Päätoimittaja
Roman Beletski

Toimitussihteeri
Aurora Lipiäinen

AD
Ville Kumpulainen

Toimittajat
Laura Badham
Malla Laiti
Iida Lehto
Anni-Nadja Kaukiainen
Aleksiina Kallunki
Pauli Kettunen
Laila Ketvel
Jacob Khomyak

Emilia Kumpulainen
Suvi Kurki-Suonio
Kaisa Mikkola
Jasmin Mylläri
Maria Pykälä
Sanna Rantahalvari
Otto Räsänen
Benjamin Silvani
Jesse Verkkoperä
Miina Virtanen
Pinja Vuorinen

Kuvitukset
Anssi Arminen
Jacob Khomyak
Kaisa Mikkola
Visa Mäkeläinen
Sofia Simola
Niki Theohara
Taru Tissari
Pinja Vuorine

Taittajat
Pauli Kettunen
Iida Lehto
Kaisa Mikkola
Jasmin Mylläri
Jonna Rajala
Taru Tissari
Eemu Vento

Ohjaava opettaja:
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Elokuvan Voimasta

Edellisen vuosisadan tärkein keksintö ei ollut penisiliini, radio tai edes Magic Bullet. Ainoa oikea vastaus on elokuva, asia joka toi meille syntyisille Jesus Christ Superstarin ynnä muita helmiä.
BENJAMIN SILVANI

Vaikuttaminen on vaikeaa, muistaa historia. Lukemattomat yksilöt ja kollektiivit yrittävät muuttaa maailmaa tieteen, taiteen tai ehkä jopa politiikan avulla. Ketä niitä muistelee? Todelliset retoriikan mestarit oppivat kommunikoimaan elokuvilla, noilla ihmiselämän verrattomilla peileillä. Kolmas valtakunta palaa tiukoissa dokumenteissa Iron Sky ja Inglourious Basterds elokuvan voimalla. Katsoja nauraa - taiteella kutitellaan ihmismielen muitakin tuntemuksia kuin halpaa angstia.

Kirjallisuus ei naurata. Arvostettu kirjallisuus ainakaan: jo muinaiset kreikkalaiset näkivät sen turmelevan nuorison ollen halpaa, helppoa ja moraalitonta. Stigma jäi - Jumalallinen Komedia naurattaa lähinnä vahingossa. Vasta moderni elokuva toi massoille ilon, vaikkakin melko aneemisessa muodossa, fyysisessä slapstickissa. Postmodernin taiteen lempilapsi, farssi, kehittyi pimiössä. Käsittämättömät juonet huvittivat, siinä missä kirjallisuudessa lähinnä ärsyttivät. Äänessä, kuvassa ja värissä oli vauhtia toisin kuin Raskolnikovin kuumeunissa.

Kun sirkushuvit kansalle oli taattu, elokuva alkoi mediana saavuttaa vaikuttavia tuloksia. Sitä kuulutettua vaikutusta. Kaksikytluvulla Dali ja Bunuel varustautuivat puolustamaan itseään kivillä elokuvansa ensi-illassa. Vaikka silmiä tuhottiin peruuttamattomasti, tekijät menestyivät. Taide-elokuvassa oli vaaraa ja jännitystä aikana jolloin kuvataide keskittyi täydellisen neliön piirtämiseen, kirjallisuus virkailijaan joka herää torakkana ja poliittikka tympeään machismoon. Taide-elokuva innovoi maailmalla työntämällä yleisöä Odessan portailta.

Okei, elokuva tarjosi ihmiselämästä puuttuvan jännityksen ja huumorin. Kolmas elementti jota se hämmensi oli realismi. Ei, kyse ei ole pitkävetisestä venäläisyydestä, tai edes kuivasta naturalismista, vaan siitä että tarjotaan vähän tarttumapintaa tapahtumiin. Ihmisillä on vaikeaa/helppoa. Katsoja pääsee maailmaan sisään edes hetkeksi. Hetkittäinen pako toiseen paikkaan, toiseen aikaan on ihan

riittävästi. Sopivassa suhteessa kolme elementtiä on varsin nautittava kokemus sinänsä, mutta eivät gurut siihen lopettaneet.

Jos tämä artikkeli olisi elokuva, olisi jo aiheen ytimeen, eli vaikuttavien elokuvien muistelemiseen. Teksti ei ole tehokasta. Primer on. Liiankin. Matemaatikot eivät herätä kovia tunteita elokuvanteon piirissä. Toisaalta, Shane Carruth teki kengännauhahudjetilla elokuvahistorian aukottomimman aikamatkustuselokuvan, mistä ei nyt satu ymmärtämään mitään. Tiukkaakin tiukempi kuvaus insinööreistä huokuu intohimoa pienelokuva kohtaan - kompromisseja ei tehdä, mitään ei selitetä. Vaikuttavaa, sinänsä.

Werner Herzog pyrkii elokuvantekijänä selittämään ja ymmärtämään ihmisiä antamatta selviä vastauksia. Pakkomielle näkyy kameran kummallakin puolella - elokuvaan laivan hinaamisesta vuoren yli, laiva oikeastikin hinnattiin, kuolemankin uhalla. Lähemmäs pääsee. The Act of Killing on murskaava elokuva. "Saatanasta toisena" -tason Indonesian kansanmurhaajia haastatellaan täysin avoimesti. Avoimen poliittisesti ketään ei demonisoida. Päinvastoin, rikollisia koitetaan ymmärtää auttamalla heitä ilmaisemaan kokemuksensa elokuvien avulla. Näiden surreaalien kokeilujen katsoja ei voi kuin järkyttyä. Ihmisistä voi tehdä hirviöitä elokuvan keinoilla, mutta kun hirviöistä lähdetään tekemään ihmisiä, on käsillä todellista taidetta.

Dokumentti on genrenä muutenkin täynnä vaikuttavia teoksia. Into Eternity yhdistää eteerisen mystiikan ja Onkalon - ydinjätteen loppusijoituspaikan. Se muistuttaa ettei ihmiskunta ole jättänyt yhtään hautaa rauhaan, vaikka kuinka jumalat sun muut uhmaavat. Onko tiede jumala, onko ydinjäte ruumis, katsoja kysyy. Aivan toisenlaisissa tunnelmissa Exit Through the Gift Shop tarjoaa makean ja mukavan farssin taiteilijasta, vaiko kenties dokumentin ohjaajasta. Suuria persoonallisuuksia täynnä oleva "dokumentti" näyttää graffititaiteen pitkälti vitsinä, mikä suututtaa jotakuta, kuten kaikki merkitykselliset elokuvat.

Vielä joskus uskottiin rahan valtaan. Rakkallaa kuuskytluvulla rahaa hassattiin suurehkoihin projekteihin komeasti. Oli kyse sitten Ben-Hurin vaunurallista tai Sodan ja Rauhan kymmenien tuhansien neuvostosotilaiden taisteluista, suurempi oli parempaa. Eepoksissa viehättää tämä massiivisuus. Elämää suuremmat tarinat, olivat ne sitten raamatusta tahi historiasta, inspiroivat ihmisiä dramaattisempaan elämään. Neuvostoliitossa elokuvia käytettiin esimerkiksi; itse puoluejohto antoi neuvoja rakkauselämässä ("Lue sille runoja" - Stalin, 1941) työläisille yhteisillä lounailla, mikäli The Fall of Berlin laskeaan dokumentiksi.

Nykyteoreetikoista Zizek ei tunnu välittävän muusta kuin elokuvan vaikutuksesta - kaikilla elokuvilla on ideologia jota se yrittää myydä ja muita väitöksiä kulttuurista löydät Pervert's Guide to Ideologysta. Propagandafilmeillä on se huono puoli että ne ovat liian selviä. Harva muuttaa

mielipidettään tietäessään että se on elokuvan ainoa tarkoitus. Tahdon Voittoa ylistetään maasta taivasiin, mutta eh, en yhdy väitökseen. Der Untergang ja Das Boot toisaalta tekevät saksalaisista taas ihmisiä jotka tekevät parhaansa pärjätäkseen ideologioidensa kanssa. Välillä ahtaanpaikkakammo ahdistaa, mutta ehkä vain niin päästään hahmojen sisälle. Tai ehkä jokin tuntematon mututuntuma määrää niiden laadun elokuvina.

Elokuvasa on voimaa. Ei sitä voi kieltää. Välillä pitää huutaa, välillä nauraa, näin yksinkertaistettuna. The Act of Killing on mauton provokaatio ja voi luoja kuinka

rakastan mauttomia provokaatioita jos ja kun ne tuntuvat tarpeellisilta. Hyvän taiteenhan ei pidä olla henkilökohtaista. Satiirit tasoa The Prince tai Tim and Eric maustavat ja huvittavat elämää ihan fine, vaikka ne eivät kerro ihmissielusta sanaakaan.

*Einstein, The Art of War

"Lue sille runoja" - Stalin, 1941

The Rite of Popularity

People have the power, and not just on election day. In a world that spins around what's popular, how does one achieve individuality? OTTO RÄSÄNEN

Listening to the sublime sounds of Igor Stravinsky's "The Rite of Spring" in 2013 when it is almost universally lauded as a masterpiece, it seems incomprehensible to me that its premiere a hundred years ago almost ended in a riot by an upset crowd. Such a reaction seems dumbfounding not only because of how much I love the piece, but also because of the change its popularity has underwent in a century. Mind, back in 1913 it was not just poorly received by the audience but a fair share of contemporary critics as well, branding its then revolutionary forays beyond the normal constraints of classical composition as vulgar and barbaric. Of course, there were also those who embraced it exactly because it went against what was popular at the time. Ironically, it is likely that if those same people were brought into the present day, they would find their attitudes reversed. The hipsters of 1913 who then applauded *The Rite of Spring* for being outside of the mainstream would now vow against it due to the prominent status it has gained in classical music.

Of course, fashion and popularity have always worked this way. Throughout not just the history of music but of all culture, one may observe both the attracting and repulsive powers of popular consensus working on groups with alternative perspectives to dealing with the phenomenon of popularity. Grossly simplified, the two common approaches consist of populism, whereby one actively strives towards affiliation with what is popular, and its antithesis where one is categorically against the mainstream. The naming of the second group has changed with time, from "bohemian" in the spring of 1913 to the overused "hipster" label of today. In common use, this term is meant to describe an attitude which stresses rejecting the mainstream to establish one's individuality, as opposed to belonging to the "herd" which supposedly blindly follows it. While one side accuses the other of hive-mindedness and the other of elitism and pretentiousness, neither approach is more individual or personable than the other. Be it categorically approving or disapproving what is popular, in both cases it is the popularity of music (or whatever else is in question) and not its own merits which is being judged.

The question is, why do so many of us feel the need to strongly subscribe to a consistent approval or disapproval of things popular? Well, for starters popularity is very pervasive: music can be popular, food can be popular, people

can be popular. It's hard to imagine a world without even a vague understanding of what's popular or not. It's not just omnipresent, but also oh-so strong in connecting people. Popularity means presence, and it is easy to find common ground among things everybody knows, be it through sharing infatuation or dislike. It's even easier to bond together when opinions are predictable and binary yes-no responses.

Instead, individuality transcends popularity rather than working with it or against it. Saying no to popular things as a matter of principle is just as far from forming an individual opinion as it is to go with the flow of fashion. For sure, in the case of someone like Shakespeare it is a doomed task to appreciate his works with a completely open mind, but it is possible to try and succeed to a moderate extent. Personally, I like my popular Michael Jackson and The Beatles just as much as I do my more obscure Iceage and Money (kudos to whoever is able to recognise both of the latter). I want to think that despite the reversal it has undergone in popularity, I would have embraced "The Rite of Spring" just as warmly in 1913 as I do in 2013.

Kriittiset yhdeksän kuukautta – välivuosi Mallan tapaan

Välivuosi on suoritusyhteiskunnassa rappioitumisen merkki. Viesti epäkelvosta yksilöstä, jolla ei ole kunnianhimoa ja itsekuria. Minulla ei ole itsekuria sen vertaa, että jaksaisin täysmittaista välivuotta. Vien lusmuilun uudelle tasolle luistamalla välivuosisivakiosta. MALLA LAITI

Valmistun ylioppilaaksi ennen itsenäisyyspäivää. Lehden pärskähtäessä nassuillenne siitä on jo ikuisuus, tällä hetkellä minun maailmanajassani siihen on viikkotolkulla aikaa. Yli kaksitoista vuotta koulunpenkkiä kuluttaneena voin todellakin hyvällä omallatunnolla todeta, että jo on korkea aika päästä pois. Edes hetkeksi ulos yhteiskuntamme ihailemasta kouluttaudu–hanki–hyvä–työ–perusta–perhe–putkesta. Edessäni on hyppy reunalle, tasapainoilemaan työkokemuksen ja opiskelupaikkojen välimaastossa, ilman mitään varmaa ja vakaata. Toisin sanoen, pidän välivuoden.

Välivuosi on sana, jota pelätään ja halveksutaan. Se edustaa nykynuorison turmiota, laiskuutta ja välinpitämättömyyttä kauheimmilla kuviteltavissa olevilla tavoilla. Ymmärrän, mistä pelko kumpuaa, mutta kun toisessa joukkueessa pelaavat multisuorittajat, jotka polttavat itsensä loppuun ennen valmistumistaan... Niinpä, ehkä vuosi etsien elämäänsä suuntaa on parempi kuin kolme vuotta mielettömässä putkessa vailla realiteettitajua omasta jaksamisestaan.

Kerron teille salaisuuden elävästä elämästä: oikeassa elämässä ketään ei kiinnosta ylioppilaskirjoituksissa Ystävällisten Tätien Liiton arvosteluperustein saavutetut (tai saavuttamatta jääneet) arvosanat parin vuoden päästä enempää kuin toissaviikkoinen golftuloksenne. Tämän paljastuksen perään voinen alkaa varautua SUPOn vierailuun – onhan kyseessä YTL:n tarkasti varjelema salaisuus. Miten tämä sitten liittyy välivuoteeni? CV:ssä näkyy työkokemus. Työkokemusta ehtii hankkia välivuoden aikana. Lopputulokset? Saan sekä loistavat ylppäriarvosanat että hyödyllisen työkokemuksen, eikä kärsivällisyyteni joudu liiaksi koetukselle.

Välivuoteni, rappioitumiseni symboli, ei ole perinteisimmästä päästä. Jos liian tarkkaan aletaan syynätä, eihän se edes ole vuosi. Yhdeksän kuukautta on lyhyt aika hankkia ansioluetteloon täytettä, mutta jos ja kun muistan, että lukiossa käyttämäni aikaan mahtuu paljon höntsäilyä... No, niillä perusteiden on hyvä ruoskia itseänsä etenemään lumihangessa, räntäsateessa ja paperiviidakossa. Tai vähintäänkin tiedän, millaisesta höntsäilystä pidän. Ei mene aikaa hukkaan etsiessä omaan maailmaani sopivaa rullailutyyliä. Vaikka kuinka olisinkin koulun rappiollisin rentoressu, silti optimoin ajankäyttöni jopa ottaessani rennosti.

Välivuoteen tulee varmasti mahtumaan paljon. Luultavasti rakastun. En ihmiseen, tai mistäs sitä tietää, mutta mahdollisesti työhön tai johonkin esineeseen, ehkä uuteen autoon. Tai löydän uuden lenkkipolun, jota ilman en voi hengittää. Toiseksi oppinen omat rajani, kuinka paljon pystyn

tekemään pelkästään itselleni ja miten pitkälle voin elämäni suunnitella. Pelottavimmaksi koen sen mahdollisuuden, että koen jonkin tiibetiläisittäinkin huiman valaistumisen, mikä puolestaan saisi minut hylkäämään 16 vuotta vanhan unelma-ammattini tavoittelun.

Jos seuraavat kuukaudet menevät nykyisten suunnitelmieni mukaan, vietän 270 päivää opiskelupaikattomana yhteiskunnan hylkiönä. Toisin sanoen hankin arvokasta näkemystä elämästä koulumaailman ulkopuolella, opettelen hallitsemaan maailmaa työaikaviidakossa ja ottamaan itse vastuun tekemisistäni. Kukaan ei ole lähettelemässä Wilma-viestejä, jotka muistuttaisivat korkeakouluhausta tai ruokailuajoista. Välivuodet ovat arvaamattomia, mutta elämä antaa, ottaa ja houkuttelee. Jos tarjous on hyvä, miksei siihen tarttuisi koko sydämeästä?

Famous IB Graduates

Alternatively titled “Those who suffered before us”. ANNI-NADJA KAUKIAINEN

Marina Diamandis

The singer of Marina and the Diamonds – probably the most known ex IB student. She is half Welsh and half Greek and went through the IB in Athens. To get a contract with a record label, she dressed up as a boy and went to audition for a reggae boyband. Although getting rejected, she got a call from them a week later. Her albums have reached No. 1 in UK and Ireland and made Billboard’s Top 30 and won an EMA in 2010.

Jorma Ollila

He, as opposed to Marina, is the most known IB student in the business life. He is currently a chairman of Royal Dutch Shell (commonly known as just ‘Shell’, the petrol station), a member of the board of directors in Ford Motor Company, UPM-Kymmene and Otava Books and Magazines Group Ltd and used to be a chairman and CEO of Nokia Corporation. He took the IB in UWC Atlantic College in Wales.

Kim Jong-un

The dictator of North Korea. He took charge of the country after his father, Kim Jong-il, died in 2011. He is the marshal of Korea's Army. There is no official information about his early years and the only information we have on him from that period of time is from people that have claimed to have known him. When he studied abroad he hid his identity. For the first 27 years of his life there was only one official picture of him outside of Korea and more only surfaced when he was introduced as the successor to his father in 2010.

Willem-Alexander of the Netherlands

King of Netherlands. He fluently speaks four languages and belongs to the International Olympics Committee. He, too, took the IB in UWC Atlantic College of Wales. He became king when his mother abdicated in 2013. He knows how to

fly an airplane and has used a pseudonym to run marathons and do ice skating tours all around the world. While in the Army he reached the rank of a brigadier general.

Other notable people that have studied in the IB; two astronauts, two actors, princess of Jordania, president of the Maldives, a singer/songwriter, an adult movie star, a flight bomber, the founder of Playfish, a British labour party politician and a psychologist.

This leads us to one conclusion; IBs, we definitely have a lot of potential. Non-IBs, well... you better beware ;)

Ghiblin taikamaailma

Monet meistä varmasti tunnistavat Totoron. Sen luonut animaatiostudio — japanilainen Studio Ghibli — on kuitenkin paljon muutakin kuin logossaan majaileva metsänpeikko.

PAULI KETTUNEN

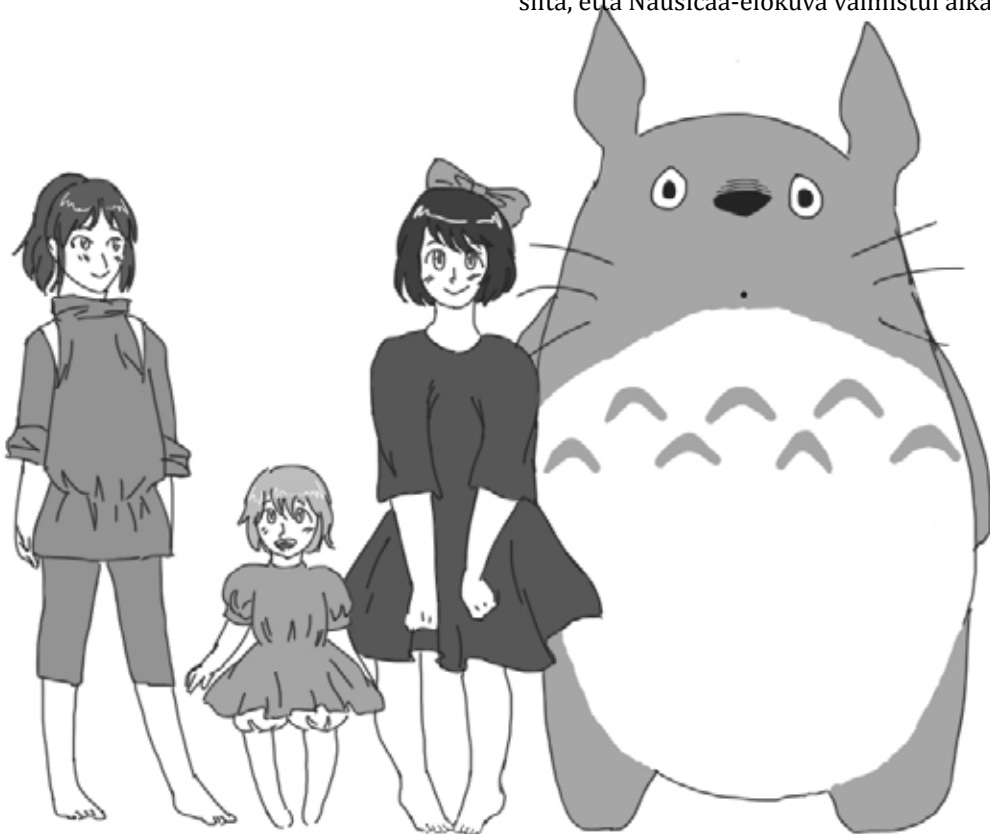
Ohjaajien Hayao Miyazakin ja Isao Takahatan sekä tuottaja Toshio Suzukin vuonna 1985 perustama Studio Ghibli on jo pitkään toiminut japanilaisen animen lipunkantajana länsimaissa, valtavan kotimaan suosion lisäksi. Ghibli on tähän päivään mennessä tuottanut 19 koko illan animaatioelokuva (20, jos studion nuoren väen vuonna 1993 tekemä televisioelokuva Aaltojen kuuhu lasketaan mukaan). Elokuvista viisi on kaikkien aikojen 30 tuottavimman perinteisen animaatioelokuvan listalla ja kahdeksan kaikkien aikojen tuottavimpien anime-elokuvien 15:n kärjessä, ja ne pitävät hallussaan kolmea kärkisijaa ennen ensimmäistä Pokémon-elokuva.

Studio Ghiblin, ja erityisesti Miyazakin elokuville tyyppillisiä ovat juonen fantasiaelementit, lapset ja vahvat nais-hahmot, lentämistä unohtamatta. Suureen rooliin lentäminen nousee lähes kaikissa Miyazakin ohjaamissa elokuvissa, paitsi Prinsessa Mononokessa ja Naapurini Totorossa. Pääteemana se on elokuvissa Kikin lähettipalvelu ja Porco Rosso. Ponyo rantakalliolla -elokuvassa ei varsinaisesti lennetä, mutta tilalla on meri, jonka pinnan alla uidessaan hahmot ikään kuin lentävät vedessä.

Lentäminen on esillä myös studion nimessä. Studiota perustaessaan Miyazaki, Takahata ja Suzuki halusivat tuoda ”uuden tuulahduksen” sen aikaiseen animen kenttään. Alun perin ”ghibli” on arabiankielinen sana, joka tarkoittaa aavikolta puhaltavaa kuumaa ja kuivaa ilmavirtausta. Italialaiset nimesivät toisen maailmansodan aikaan yhden tiedustelulentokonetyyppinsä tällä lisänimellä, ja lentämisestä kiinnostunut Miyazaki päätti ottaa sanan käyttöön Studio Ghiblissä.

Taikamaailman hallitsijat

Studio Ghiblin valtakunta muodostui taitavien ja kokeneiden animaattori-ohjaajien Miyazakin ja Takahatan ympärille. Studion perustamiseen vaadittava pääoma saatiin Miyazakin ohjaaman ja Takahatan tuottaman Tuulen laakson Nausicaä -elokuvan menestyksestä. Elokuva perustui Miyazakin piirtämään ja käsikirjoittamaan samannimiseen mangasarjaan, jota kuitenkin oli elokuvaprojektin alkuaikoina valmiina sovitettavaksi vasta kaksi osaa. Miyazaki piirsi elokuvan juonta pidemmälle ja syvemmälle kuljettavan seitsenosaisen sarjansa loppuun vuoteen 1994 mennessä. Huolimatta siitä, että Nausicaä-elokuva valmistui aikana ennen Ghibliä,

Kirjoittajan Ghibli TOP-12, elokuvien ilmestymisjärjestyksessä

- Tuulen laakson Nausicaä (*Kaze no tani no Naushika*, 1984, Hayao Miyazaki)
- Laputa: linna taivaalla (*Tenkū no Shiro Laputa*, 1986, Hayao Miyazaki)
- Tulikärpästen hauta (*Hotaru no haka*, 1988, Isao Takahata)
- Naapurini Totoro (*Tonari no Totoro*, 1988, Hayao Miyazaki)
- Kikin lähettipalvelu (*Majo no takkyūbin*, 1989, Hayao Miyazaki)
- Porco Rosso (*Kurenai no buta*, 1992, Hayao Miyazaki)
- Sydämen kuiskaus (*Mimi o sumaseba*, 1995, Yoshifumi Kondo)
- Prinsessa Mononoke (*Mononoke-hime*, 1997, Hayao Miyazaki)
- Henkien kätkemä (*Sen to Chihiro no kamikakushi*, 2001, Hayao Miyazaki)
- Liikkuva linna (*Hauru no ugoku shiro*, 2004, Hayao Miyazaki)
- Ponyo rantakalliollla (*Gake no ue no Ponyo*, 2008, Hayao Miyazaki)
- Kätäjät (*Karigurashi no Arrietty*, 2010, Hiromasa Yonebayashi)

lasketaan se nykyään mukaan studion tuotantoon ja elokuva on myös Ghiblin kokoelmajulkaisuilla.

Miyazakin ja Takahatan valtaa studiossa kuvaa hyvin se, että Ghiblin 19 elokuvasta vain viisi on eri ohjaajien ohjaamia. Miyazaki itse on ohjannut ja käsikirjoittanut elokuvista yhdeksän, laatinut käsikirjoituksen yhteen ja ollut mukana käsikirjoittamassa kahta. Takahata on studion toiseksi eniten elokuvia tehnyt ohjaaja viidellä elokuvallaan. Miyazaki on ilmoittanut viime kesänä Japanissa ensi-iltansa saaneen Tuuli nousee -elokuvan (toim. suom.) jäävän hänen viimeisekseen. Ohjaaja kuitenkin vihjaa, että saattaa jatkaa lyhytelokuvien tekemistä. Niitä ja studion aikaisempia lyhytelokuvia varten katsojan on kuitenkin matkustettava Tokion Ghibli-museoon, sillä levitykseen studion lyhytelokuvia ei päästetä.

Keisari ei voi tehdä kaikkea

Kaikki studio Ghiblin elokuvat eivät kuitenkaan ole Miyazakin tekemiä, vaikka ne maailmalla tunnetuimpia ovatkin. Isao Takahatan elokuvat ovat selkeämmin japanilaishenkisiä, eivätkä ne siksi ole saavuttaneet niin suurta maailmanlaajuista suosiota kuin eurooppalaisia kaupunkimaisemia ja yleismaailmallisia teemoja sisältävät Miyazakin teokset. Vahvasti sodanvastainen Tulikärpästen hauta on kuitenkin katsomisen arvoinen myös kaikille ei-animefaneille. Kahden sisaruksen selviämistaistelua pommitusten riivaamassa Kobessa kuvaava draama kykenee todennäköisesti myös muuttamaan katsojan mielipidettä animaatiosta vain kepeänä lasten satumuotona.

Kriitikko Roger Ebert toteaa Tulikärpästen haudasta: "Kyllä, se on piirretty, ja lapsilla on teevadin kokoiset silmät, mutta se kuuluu mille tahansa listalle kaikkien aikojen parhaista sotaelokuvista." (toim.suom.)

Miyazakin ja Takahatan lisäksi Ghiblin elokuvia ovat ohjanneet studiossa animaattoreina työskennelleet Yoshifumi Kondo (Sydämen kuiskaus), Hiroyuki Morita (Kissojen valtakunta) ja Hiromasa Yonebayashi (Kätäjät). Myös Hayao Miyazakin poika Goro Miyazaki on ohjannut kaksi Ghiblin elokuvaa, Maameren tarinat ja Kukkulan tyttö, sataman poika.

Maagiset sävelet

Taikamaailman musiikista vastaa pääosin Joe Hisaishi, joka on säveltänyt musiikin kaikkiin Miyazakin ohjaamiin elokuviin Nausicaästä lähtien. Hisaishi on monipuolinen säveltäjä, joka on säveltänyt yli sata albumia ja elokuvaa. Hänen tyyliinsä on monipuolinen ja vaihteleva, aina sinfoniaorkesterille sävelletystä musiikista minimalistiseen ja elektronisesta sekä japanilaiseen että eurooppalaiseen klassiseen musiikkiin. Ghiblin elokuvat Hisaishi on säveltänyt suurimmalta osin klassiseen orkesterityyliin käyttäen kuitenkin myös muita soittimia. Kirjoittaja suosittelee inspiroivaa Hisaishia hyvänä vaihteluna terveelliselle Bachille.

Hisaishi on kuitenkin säveltänyt musiikkia vain Hayao Miyazakin Ghibli-animaatioihin. Isao Takahatalla ei vakiosäveltäjää kuitenkaan ollut, joten hänen elokuviinsa musiikkia on säveltänyt useampi eri säveltäjä. Tämän vuoksi Hisaishin lisäksi ainoa säveltäjä, joka on tehnyt musiikkia useampaan kuin yhteen Studio Ghiblin elokuvaan, on Yuuji Nomi elokuvilla Sydämen kuiskaus ja Kissojen valtakunta.

Kätäjät-elokuvan musiikki on siitä poikkeuksellista Studio Ghiblissä, että sen on säveltänyt japanilaisen sijaan ranskalainen laulaja ja harpisti Cécile Corbel. Corbel myös sanoitti musiikin lähes koko elokuvan pituudelta, vaikka Ghiblin elokuvissa yleensä sanoitettuja ovat vain alun ja lopun tunnuskappaleet.

In defense of a democratic Ressu

The student council is supposed to represent the students of our school. So why does it still ignore non-Finnish speakers in its elections?

This section of our school paper rarely houses complaints in English, even though the English-speaking students of this school may have the most to complain about. Thankfully, in the case of announcements and such, things have improved recently. However, one obstinate group still stands in the way of our equal rights as students: our very own student council.

What is the problem? Quite simply, the exclusion of English-speakers from the common decision-making process of the council. The bi-annual grand meetings whereby new members are elected and key resolutions passed happen only in Finnish, leaving the non-Finnish speakers dumbfounded and isolated from an event which is supposed to be democratic and inclusive of the whole student body. Instead, it is up to a rare few of the candidates to sometimes briefly address the audience in English. Puzzlingly, what is realized by some candidates appears to be an alien thought to the council itself, which seems blissfully unaware of the repercussions of its obvious and sizeable omission. Being left out of the loop, there is little motivation for English-speakers to take part in such meetings which appear to completely disregard them. This in turn decreases the likelihood of the group having a voice in these elections, grinding all possible change to a halt.

What could be the reasons behind such outrageous negligence? It's an easy excuse to say that it is too difficult and takes too much effort to accommodate the non-Finnish speakers. Granted, there may be some challenges in conducting completely bilingual meetings, but that should not stop attempts from doing at least something. Unwillingness to try such improvements surmounts to an admission of the failure of the very creed by which the student council lives by: the ideal that the student council works to represent the entirety of the student body. This principle is clearly violated for as long as the council remains inactive in providing the non-Finnish speakers, who are just as much Ressu students as the rest, with the necessary level of communication.

Perhaps the most absurd thing of all is that possible ways to do something about the issue aren't even few or far between. Suggestions such as presenting the topic list in English as well as in Finnish or enforcing even just a little talk in English from council member candidates don't require tremendous effort or amazing imagination to come up with, but somehow have failed to be implemented to this day. If speaking English is some great affront to the candi-

dates (which it certainly shouldn't be, because aren't council members supposed to be able to be able to communicate with the student body they represent?), an alternative solution may be producing papers for non-Finnish speakers which are handed out at the meeting, including short introductory texts in English from candidates which do the job of them having to speak in English. This requires prior planning, but for sure at least this much purposefulness may be expected from the people supposed to represent us. "Once a Ressu, always a Ressu" goes the saying, but according to the actions of our student council "always" doesn't appear to mean its election days for non-Finnish speakers. At least not yet.

Will H. Ine

Horoskoopit

PINJA VUORINEN

Oinas (21.3.-19.4.)

Uusi vuosi tuo mukanaan uuden idean, joka tuntuu sillä hetkellä erinomaiselta. Harkitse kuitenkin, ennen kuin teet mitään peruuttamatonta.

Vaaka (23.9.-22.10.)

Lomalla ehtii viettää aikaa perheen kanssa ärsytykseen asti. Älä kuitenkaan haasta turhaan riitaa, sillä se kostaustuu moninkertaisesti.

Härkä (20.4.-20.5.)

Vaikka joulu onkin kulutusjuhlan aikaa, tarkkaile rahankäyttöäsi. Tyhjä tili voi yllättää.

Skorpioni (23.10.-21.11.)

Joulu on hyvää aikaa sopia vanhat riidat sekä parantaa ihmissuhteita. Ota yhteys vanhaan ystävään.

Kaksonen (21.5.-20.6.)

Kaiken joulukiireen keskellä pää täyttyy jos jonkinmoisesta asiasta, mutta jollet ole tarkkana, unohdat jotain tärkeää.

Jousimies (22.11.-21.12.)

Lomalla suorastaan pursuat energiaa, mutta ota huomioon, että kaikki muut eivät tee samoin. Anna läheillesi joulurauhaa.

Rapu (21.5.-22.7.)

Joulu on läheisyyden aikaa, mutta muistaa varata aikaa myös itsellesi. Muut selviävät kyllä hetken ilman sinuakin.

Kauris (22.12.-19.1.)

Välillä sinusta voi tuntua, ettet ole saanut lomalla mitään aikaa. Pidä kuitenkin mielessä, että lepo on loman tarkoitus.

Leijona (23.7.-22.8.)

Ota muut huomioon ja mieti sanomiasi. Muuten saatat pahoittaa jonkun mielen tahtomattasi.

Vesimies (20.1.-18.2.)

Keksit yllättävän ratkaisun ongelmaan, joka on vallinnut elämässäsi jo pidemmän aikaa. Älä aikaile tarttua toimeen, vaan hoida asia pois päiväjärjestyksestä.

Neitsyt (23.8.-22.9.)

Lopeta turha stressaaminen. Joulu voi sujua hyvin vaikkei kaikki olisikaan juuri niin kuin pitää.

Kalat (19.2.-20.3.)

Unohda elämää mullistavat uuden vuoden lupaukset. Ota tavoitteiksi pieniä asioita, ne palkitsevat moninkertaisesti toteutuessaan!

Improvements To Consider

Living a healthy lifestyle is a hot topic, with an emphasis on eating your greens and exercising. But what are the issues that are less known, and yet affect the health and effectiveness of students daily? MARIA PYKÄLÄ AND ALEKSIINA KALLUNKI

Health and success are very much appreciated in our society. School's offer health education, the food in Finnish schools is healthy and students are encouraged to exercise. These habits will take you a long way, for sure, but what about the small things that have an effect? We still sit in our long lessons and come to school fairly early – regardless of the scientific evidence that proves these habits are against productivity. Concentration problems, not to mention the physiological and mental health issues that could be prevented by a few changes are amazing.

Studies have shown that sitting and inactivity during the daytime is directly linked to many health problems, such as type 2 diabetes, obesity and high cholesterol. Researcher James Levine from the not-for-profit medical research center, Mayo clinic, has done studies on the effects sitting has on the body. His findings are not pleasing to read: Adults who spend more than four hours per day in front of a TV or computer screen increase their risk of dying from any cause by 50 percent. Risk of cardiovascular disease, chest pain or heart attack is increased by a shocking 125 percent. According to Levine the screen in front of you is not the only concern: sitting behind a desk is just as harmful. The number of hours students spend sitting at school everyday is concerning. Even vigorous activity in the gym for a few hours a week does not seem to considerably reduce the risk.

Adults who spend more than four hours per day in front of a TV screen or a computer screen have increased their risk of dying from any cause by 50 percent.

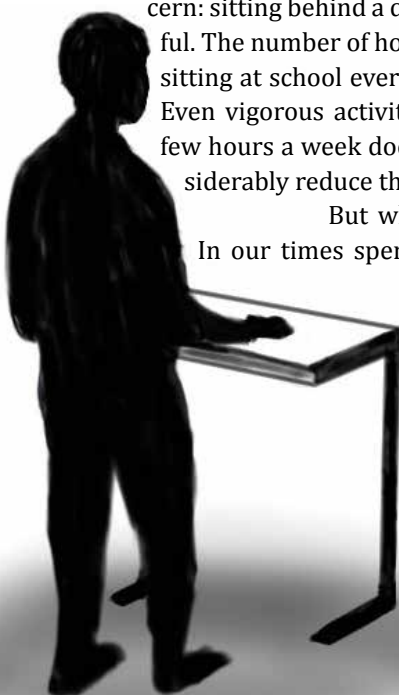
reading or listening in schools or workplaces is in many cases necessary. The answer seems to be obvious: standing desks. It is almost shocking that classrooms still have desks and chairs for sitting. Changing the desks to standing one would be beneficial in many ways. Standing work stations have been introduced in many work places all around the world. Short periods of exercise between classes would increase the health of students. It is easier to pay attention in class when the whole day is not spent sitting.

Many Finnish upper secondary schools have long prided themselves in their 75-minute lessons. Even though these lengthy lessons theoretically provide an opportunity for immersion in a subject resulting in deep understanding, the reality of the effectiveness of the lengths of these lessons is quite different. Concentration seems for many students to

wear off in the latest fifteen minutes before the bell rings. How can students be expected to hold their concentration for 75 or even, as is the case for those having courses on code 8, 110 minutes? On special occasions when students and teachers have had to organize additional sessions only lasting for 50 minutes or so, students found that the sessions were far more effective and interesting. This would also help to teach students about time-management, showing how to learn what is needed effectively.

Bunce et al. (2010) observed the attention spans of students in three introductory courses in chemistry. The students were handed out "clickers" which they could use to immediately report when their attention lapsed. Many conclusions concerning the effectiveness of different teaching methods on sustaining the attentions of the students could be derived from this study, but it was also noted that there was a rise in the quantity of lapses in attention towards the end of a long lecture. The reports concerning the end of the lecture indicated that students experienced lapses approximately every two minutes.

Most high school students will be likely to agree that the starting times for school are a little too early. It seems obvious that sleep deprivation has multiple negative effects, both short term and long term. Not getting enough sleep affects both concentration and motivation, but also the immune system and the susceptibility to depression.

MARIA PYKÄLÄ

Research by Kyla Wahlstrom from the Center of Applied Research and Educational Improvement (CAREI) from 2001 illustrates the effects a later time for the start of school can have. It is known that in adolescence the production of the “sleep hormone” melatonin happens later in the evening, continuing to around 8 a.m. in the morning. This different, natural sleep cycle is caused by the maturation of the endocrine system. Wahlstrom conducted an actual study by changing the starting time of two schools in Minneapolis. The results after one year of the study were clear: the drop out rate was lower and students reported less depression and higher grades. It is difficult to argue that teenagers’ not getting enough sleep is their own fault after studying the topic. The will to stay up later is biological, yet school starts at times that make the recommended hours of sleep difficult to get.

The results of these studies speak a clear language: to further improve school life, changes should be made. Standing workplaces and later starting times seem quite utopistic, but at the same time absolutely possible. Whether shorter or longer lessons are better, it is hard to decide. From the students’ point of view it is perhaps more easy to vote for shorter lessons.

MARIA PYKÄLÄ

What do the final year IB students say?

Do you think standing work stations would be a solution of any kind?

Olivia Fokeerah: Yes, definitely. I think that they would help with concentration problems and restlessness, when you do not have to be seated for hours during the day.

Reetta Kohonen: Yes, if our heads were kept at a higher distance from the ground, the effect of gravity may stimulate the brain-originated nerves to send our ideas out of our mouths with a greater force.

Otto Räsänen: Oh yes, I love standing ever so much.

What do you think of the 75 minute lessons?

Olivia Fokeerah: In my opinion the duration is okay if the lesson plans offer activities that don’t require just being seated. I find it difficult to concentrate, especially in the afternoons.

Reetta Kohonen: They do give us enough time to get a hold of the content of the lesson at the beginning and allow for thorough learning time.

Otto Räsänen: Not only would shorter lessons make studying more focused, but there are aesthetic reasons to prefer a rounder number for lesson length to 75 minutes.

Does school affect your sleep?

Olivia Fokeerah: Yes, if I am particularly stressed. My sleep becomes disrupted.

Reetta Kohonen: Not really, I stay up late for fun and wake up too early in the morning because I’m anxious to not be late – of this I blame myself, not the school

Otto Räsänen: School has a purely positive effect on my sleep. There’s no better way of getting sleepy than doing something school related for a while.

References:

Today’s Classroom: Are You with Me? Measuring Student Attention in the Classroom. (2013). Retrieved November 24, 2013, from <http://teachingcenter.wustl.edu/Journal/Reviews/Pages/student-attention.aspx>

Wahlstrom, K. (2001). LATER START TIMES FOR HIGH SCHOOL STUDENTS. Retrieved November 24, 2013, from <http://www.cehd.umn.edu/research/highlights/Sleep/>

Three-course Christmas dinner Kolmen ruokalajin jouluateria

IIDA LEHTO, JASMIN MYLLÄRI

Goat's Cheese Starter / Vuohenjuustoinen alkupala

four servings / neljä annosta

ingredients / ainesosat:

6 tbsp olive oil + extra for greasing / 6 rkl oliiviöljyä + lisää paistamiseen

3 tbsp red wine vinegar / 3 rkl punaviinietikkaa

1 tsp sugar / 1 tl sokeria

1 tsp thyme leaves / 1 tl timjaminelehtiä

4 raw beetroots, peeled and thinly sliced / 4 raakaa punajuuria, kuorittu ja ohuiksi viipaloitu

2 x 100g goat's cheese, sliced into disc-shapes / 2 x 100g vuohenjuustoa, viipaloitu kiekon muotoisiksi

4 handfuls rocket / 4 kourallista rucolaa

Cranberries for garnish / Karpaloita koristeeksi

Salt and pepper to taste / Suolaa ja pippuria maun mukaan

1. Mix the oil, vinegar, sugar and thyme and season as you wish. Add the sliced beetroot and marinate for at least 1 hour or overnight.

2. Heat grill to high or warm a frying pan on low heat. Season the goat's cheese slices, then place on an oiled baking tray/frying pan and grill for 2-3 mins until golden and melting.

3. Remove the beetroot from the marinade, and divide between 4 plates. Top with the rocket, around of goat's cheese and a little more rocket. Drizzle with the marinade, garnish with the cranberries and serve.

1. Sekoita öljy, etikka, sokeri ja timjami ja mausta mieleisekseen. Lisää viipaloitu punajuuri ja anna marinoida vähintään tunnin tai yön yli.

2. Lämmitä grilli erittäin kuumaksi tai paistinpannua miedolla lämmöllä. Mausta vuohenjuustoviipaleet ja aseta öljytylle pannulle ja grillaa/paista 2-3 minuuttia kunnes ruskistunut kullankeltaiseksi ja sulamassa.

3. Poista punajuuri marinoinnista ja jaa neljälle lautaselle. Laita päälle rucolaa, vuohenjuustoa ja taas lisää rucolaa. Kostuta marinadilla sekä koristele karpaloilla ja tarjoile.

Nut Roast / Pähkinäpaistos

four servings / neljä annosta

ingredients / ainesosat:

2 tbsp olive oil / 2 rkl oliiviöljyä

1 large onion, finely chopped / 1 iso sipuli, hienonnettuna

100 g ground almonds / 100 g mantelijauhetta

100 g cashew nuts, finely chopped / 100 g cashewpähkinöitä, hienonnettuna

55 g fresh breadcrumbs / 55 g korppujauhoja

100 ml vegetable stock / 100 g kasvislientä

1 small lemon, grated zest and juice + extra wedges to serve / 1 pieni sitruuna, raastettu kuori ja puristettua mehua + ylimääräisiä lohkoja tarjoiltavaksi

1 tbsprosemary, finely chopped + extra for garnish / 1 rkl rosmariinia, hienonnettuna + lisää koristeluun

Salt and pepper to taste / Suolaa ja pippuria maun mukaan

1. Preheat the oven to 200°C and line a 700ml loaf tin with baking paper.

2. Heat oil in a large saucepan, add onion and fry over a medium heat, stirring, for 3-4 minutes until soft. Stir in the almonds, cashews, breadcrumbs, stock, lemon juice and zest and rosemary. Season with salt and pepper.

3. Press the mixture into the prepared tin, brush with oil and bake in the preheated oven for 30-35 minutes, until golden brown and firm. Serve hot, garnished with rosemary sprigs and lemon wedges.

1. Kuumenna uuni 200°C ja vuoraa 700 ml vuoka leivinpaperilla.

2. Kuumenna öljyä suuressa paistinpannussa, lisää sipuli ja paista keskilämmöllä, sekoittaen, 3-4 minuuttia kunnes sipuli on pehmeää. Sekoita joukkoon mantelit, cashewpähkinät, korppujauho, kasvisliemi, sitruunankuori, sitruunamehu ja rosmariini. Mausta suolalla ja pippurilla.

3. Painele sekoitus vuokaan, sivele öljyllä ja paista uunissa 30-35 minuuttia kunnes kullankruskea ja kiinteä. Tarjoile kuumana, koristeltu rosmariinilla ja sitruunan lohkoilla.

Christmas Log Cake / Jouluhalko

six servings / kuusi annosta

ingredients / ainesosat:

filling / täyte:

180 ml cream / 180 ml kermaa

180 g dark chocolate, chopped / 180 g tummaasuklaata, paloteltuna

cake / kakku:

1 dl flour / 1 dl jauhoja

1 ts baking powder / 1 tl leivinjauhetta

4 eggs / 4 kananmunaa

2.5 dl sugar / 2.5 dl sokeria

2 ts vanilla sugar / 2 tl vaniljasokeria

3 tbsp melted butter, in room temperature / 3 rkl voisulaa, huoneenlämpöisenä

icing / kuorrutus:

5 dl confectioners sugar / 5 dl tomusokeria

60 ml cocoa powder / 60 ml kaakaojauhetta

2.5 dl softened butter / 2.5 dl pehmennettyä voita

1-2 tbsp cream / 1-2 rkl kermaa

Filling

1. In a small pot, heat cream with mild temperature until it starts to boil.

2. Reduce the heat and mix in the chocolate, until it has melted.

3. Put the pot into a refrigerator for about an hour, don't let it set completely.

4. Beat the filling with an electric mixer, until easy to spread.

Cake

1. Heat the oven to 190°C (375°F).

2. In a bowl, beat the eggs and sugar with an electric mixer. Add vanilla sugar. Beat the mixture until it thickens and turns pale yellow, this should take about 5 minutes.

3. Sift the dry ingredients into the egg-mixture and add butter. Mix well.

4. Spread a parchment paper over a baking tray. Spread the batter into the tray.

5. Bake the cake in the middle of the oven for about 12 minutes.

6. When you take the cake out of the oven, sprinkle another sheet of parchment paper with sugar. Unmold the cake onto the parchment paper and allow to cool.

7. When cooled down, spread the filling onto the cake and roll it carefully.

Icing

1. In a bowl, cream the softened butter until it's light and fluffy. Sift the confectioners sugar and cocoa powder into the bowl.

2. Spread the icing over the rolled cake and let it set. With a fork, draw lines to illustrate the pattern of bark. If you want, you can sift a little of confectioners sugar over the cake.

Täyte

1. Lämmitä kermaa miedolla lämmöllä pienessä kattilassa, kunnes se alkaa kiehua

2. Vähennä lämpöä ja sekoita suklaa keraan, kunnes se on sulanut.

3. Laita kattila jääkaappiin noin tunniksi, mutta älä anna sen kovettua täysin.

4. Vatkaa täytettä, kunnes se on helppo levittää.

Kakku

1. Lämmitä uuni 190°C (375°F).

2. Vatkaa kananmunia ja sokeria kulhossa ja lisää vaniljasokeri. Vatkaa seosta, kunnes se paksuuntuu ja muuttaa väriään kalpean keltaiseksi. Tähän kuluu aikaa noin 5 minuuttia.

3. Siivilöi seokseen kuivat ainekset ja lisää voisula. Sekoita hyvin.

4. Laita pellille leivinpaperi. Levitä taikina pellille tasaisesti.

5. Paista kakkua uunin keskiosassa noin 12 minuuttia.

6. Kun otat kakun uunista, ripottele toiselle leivinpaperille sokeria. Kumoa kakku tälle leivinpaperille ja anna sen jäähtyä.

7. Kun kakku on jäähtynyt, levitä täyte kakulle tasaisesti. Rullaa kakku varovaisesti.

Kuorrutus

1. Sekoita pehmennettyä voita kulhossa, kunnes se on kevyttä ja ilmavaa. Siivilöi joukkoon tomusokeri ja kaakaojauhe.

2. Levitä kuorrutus rullatun kakun päälle ja anna sen kovettua. Haarukan avulla, piirrä kakun pintaan kaarnamaista kuviota. Jos haluat, voit siivilöidä vähän tomusokeria kakun päälle.

To appreciate the photos fully, please check Pärskeitä on the school's homepage.

Henkilöhaastattelu: Tommi Korpela

Pärskeitä haastatteli näyttelijä Tommi Korpelaa, joka on tullut tunnetuksi muun muassa Q-teatterin näyttelijänä. Hänen uraansa kuuluvat myös roolit esimerkiksi elokuvissa Miehen työ, Tummien perhosten koti ja Rare Exports. SUVI KURKI-SUONIO, LAILA KETVEL

Elämää Ressussa

Tommi Korpela on 45-vuotias näyttelijä Helsingistä. Korpelan perheeseen kuuluvat vaimo ja 16-vuotias poika, ja hän asuu Etu-Töölössä. Korpela on käynyt Ressun lukion vuosina 1984-1987, ja hän kirjoitti ylioppilaaksi vuonna 1987. "Mä tulin kahdeksannelle luokalle 86, 85...", Tommi laskeskelee.

Hän muistelee aloittaneensa yläasteen joko vuonna 1983 tai -84. Lukion lisäksi näyttelijä on käynyt Lahden kansanopiston näyttämötaiteen linjan. Hän on myös valmistunut näyttämötaiteen maisteriksi teatterikorkeakoulusta, ja lisäksi hänellä on palovartijan tutkinto. Korpelalle on jäänyt paljon hyviä muistoja Ressusta. Hän muistaa hyvin silloisen rehtorin, Antero Penttilän, joka oli todella mukava mies. Korpela muistaa myös erityisesti Marjatta Niskasén, joka oli hänen luokanvalvojansa sekä matematiikan ja fysiikan opettaja. Korpela kertoo käyneensä opettajansa kanssa melko kiivaita keskusteluja, koska hän oli mielestään niin huono matematiikassa. Hän muistaa itse asiassa tapauksen jolloin ei saanut fysiikan koetta takaisin. "Kaikki muut saivat kokeen, ja sitten hän sanoi, että täällä on nyt esimerkki, että miks teidän pitäis aina miettiä ennen kun annatte vastauksen." Korpela muistelee saaneensa nelosen ja seitsemän miinusta. Tehtävässä piti laskea moottoriveneen nopeus vastavirtaan, ja oli annettu erilaisia määreitä, joen virtamisnopeus ja moottoriveneen nopeus. Tommi sai vastaukseksi, että vene kulkee 300 000 km sekunnista vastavirtaan, eli valon nopeudella. "Se kertokoon omaa kieltänsä minun matemaattisesta lahjakkuudestani", Korpela hymähtää.

Tommi Korpelan mukaan Ressusta sai oikein hyvät valmiudet työelämään. Ressu kannusti luovuuteen, ja vaikka Ressu oli silloin kaupunginosakoulu, niin oli rima korkealla. Työnteon oli asenne kova, mikä on erittäin tärkeää näyttelijän työssä. Luovaan työhön kannustettiin kovasti, mistä on jäänyt hyviä muistoja. Tommille tulee mieleen ennen kaikkea ressuhenki, joka oli todella vahva. Hän oli ylpeä siitä, että kävi Ressua, ja koki olevansa erityisessä paikassa, mikä on varmasti osaltaan kannustanut oman tien löytämisessä. "Ressussa opiskelu on status sinällään", kertoo Korpela.

Korpela ei ota kantaa siihen, pitäisikö ilmaisutaidon opetusta kehittää Ressussa tai lukioissa yleensä. "Mä kuulin, että teette paljonkin produktioita, joten en tiää onko sille mitään tarvetta Ressussa." Korpela ei ole perehtynyt lukion ilmaisutaidon opetukseen ja sanoo, ettei voi kehittää sitä muuten kuin tulemalla itse vetämään ilmaisutaitosession. Hän on iloinen, että opetusta on, sillä hänen aikanaan sitä ei ollut. "Siitä on varmasti hyötyä, suuntautui mihin tahansa elämässään." Tuleville näyttelijöille Korpela neuvoa, että pitää oppia luottamaan itseensä, omaan persoonaansa, maailmankuvaansa ja siihen, että se on jotain ainutlaatuista. Se on kaikki, mitä näyttelijällä on. "Jonkun verran voiT matkia ja opetella tietysti muilta, mutta perustyökalut on jokaisen sydämessä ja pään sisällä, ja ne löytyy kaikilta. Ne pitää vaan kaivaa esiin", Korpela pohdiskelee. siksi pitää olla aivojen ja sydämen lisäksi aikas lailla munaa.

Näyttelijän tie

Korpela kertoo, että hänellä oli nuorena paljon urahaaveita. Koulussa häntä kiinnostivat biologia, maantieto ja psykologia. Näyttelijän ammatista hän innostui vasta lukiolaisena. Nuorempana Korpela ajatteli, ettei missään nimessä halua esiintyä yleisölle. Myöhemmin hän on kuullut monelta näyttelijäkollegaltaan samanlaisia kokemuksia: esiintymisen halu on syttynyt vasta myöhemmällä iällä.

Näytelmän tekeminen on Korpelan mukaan paljon elokuvaa pidempi prosessi. Ensin näytelmää harjoitellaan kauan, ja sitten esityksiä on teatterissa jopa vuoden ajan. Elokuvaa sen sijaan kuvataan vain 20-40 päivää.

Suomessa elokuvien budjetit ovat niin pieniä, ettei elokuvien tekoon voi käyttää juuri enempää aikaa. Korpela puhuu myös pienen maamme elokuvatuotannon eroista esimerkiksi Yhdysvaltoihin: Hollywood-elokuvissa yhtä kohtausta voidaan kuvata viikkoja, kun Suomessa siitä otetaan kaksi ottoa. Korpela kuvailee elokuvaprosessia intensiiviseksi: voi joutua odottamaan monta tuntia ja itse kohtauksen kuvaaminen kestää vain muutaman minuutin, jolloin pitäisi olla valmiina ja suoriutua täydellisesti.

Teatterin tekeminen on pitkäjänteisempää. Yhden illan aikana voi rakentaa roolin kaaren, kun taas elokuvassa täytyy pitää kokonaisuutta päässään. Elokuvaa ei myöskään yleensä kuvata kronologisessa järjestyksessä, vaan esimerkiksi loppukohtaus saatetaan tehdä ensimmäisenä. Korpelan mukaan tämän takia on haastavaa nähdä, mitä juonessa on tapahtunut ennen kuvattavaa kohtausta. Elokuva on hänen mielestään "hetkien taidetta ja kokonaisuuden päässä pitämistä". Teatterissa sen sijaan pääsee näyttilemään paljon enemmän.

Korpelan mielestä projektissa ei kuitenkaan ole tärkeintä työväline, vaan se, kenen kanssa sitä tehdään ja mitä ollaan tekemässä. Jos käsikirjoitus, ohjaaja ja vastaanäyttelijät ovat loistavia ja homma toimii on teatterin ja elokuvan tekeminen kovinkin mielekästä ja tärkeää, mutta toisaalta jos kaikki mättää muuttuu näyttileminen maailman ihan turhimmaksi ja typerimmäksi hommaksi. Toki tämä haaste tekee siitä myös mielenkiintoista ja kiihottavaa. Ammatillisessa mielessä teatteri ja elokuva täydentävät toisiaan ja ovat näyttelijäntyön näkökulmasta hyvin erilaisia. Kameran kanssa näyttileminen on kuulemma teknisesti erilaista kuin teatteri. Karkeasti sanottuna teatterissa "maalataan sommallalla pensselillä", kun taas elokuvan teko on pikkutarkkaa, "kuin akvarellimaalaamista". Kameran kanssa pelkkä ajatus riittää, ja enemmänkin yritetään olla näyttilemättä liikaa.

Näyttelijäntyössä samaan aikaan parasta ja vaativinta on Korpelan mukaan onnistuminen. Tekemisen prosessi

ja ryhmätyöskentely ovat erittäin antoisia kokemuksia. Parasta on, jos kokee, että yhdessä tekeminen on merkityksellistä ja onnistuu. On myös tärkeää, että oma aikaansaannos tuntuu merkittävältä. Toisaalta onnistumisen tunne on myös vaativinta, koska sitä tapahtuu ikävän harvoin. Korpela kuitenkin ajattelee, että juuri tämä tekee ammatista kiinnostavan: aina on uutta opittavaa. Aina uuden projektin alkaessa pitää aloittaa puhtaalta pöydältä ja tuntuu, ettei osaa vielä mitään. Näyttelijän työ ei koskaan helpotu, koska edellisillä saavutuksilla ei ole merkitystä. Tietysti näyttelijä oppii ja löytää uusiakeinoja, mutta "Jos on kerran onnistunut jossain, se ei automaattisesti tarkoita, että onnistuu uudelleen."

Korpela haluaisi olla monipuolisempi ja muuntautumiskykyisempi näyttelijänä, mutta kokee tunneherkkyyden kuuluvan ammatillisiin vahvuksiinsa.

Hän kertoo, että kuvitteli etukäteen näyttelijäntyön olevan paljon helpompaa ja kevyempää kuin se oikeasti on. Hyvän ja monipuolisen roolin tekeminen on Korpelan mielestä vaikeaa. Näyttileminen ei ole vain pintapuolista esittämistä, vaan vaatii äärettömän paljon työtä ja itsestään antamista. Korpelan mielestä kukaan ei voi yksinkertaisesti päättää olevansa näyttelijä esiinnyttyään televisiossa. Näyttelijältä vaaditaan omakohtaisuutta, persoonallisuutta, rohkeutta ja luovuutta. On tärkeää pystyä ottamaan kritiikkiä vastaan ja pysyä silti herkkänä. Eila Roine on sanonut että hyvällä näyttelijällä pitää olla norsun nahka ja perhosen herkkyyys.

Maija Vilkkumaa Ressussa

Syksyllä esikoisromaaninsa julkaissut Maija Vilkkumaa oli Ressun kirjailijavieraana torstaina 30.10. Hän puhui luovuudesta, sukupolvista ja kirjoittamisesta. AURORA LIPIÄINEN

Tilaisuuden alussa tuore kirjailija kertoo herkistyvänsä, koska hänestä tuntuu, että äskenhän hän itse kirjoitti ylioppilaaksi. Hän jatkaa, että maailma ympärillä muuttuu, mutta ihminen, se mitä hän on ja tuntee sisällään, ei muutu. Sen takia onkin outoa, kun kaupan myyjät alkavat yhtäkkiä teititellä ja viisivuotiaat eivät enää katsokaan alaspäin.

Vilkkumaa ei silti kuulu niihin, joiden mielestä ennen kaikki oli paremmin. Muutos on hyvä asia, vaikka se saakin olon haikeaksi. "Muutos on hurjaa vain, koska emme tiedä mitä seuraavaksi tapahtuu. Muutos syntyy pakon edestä", hän linjaa.

Luovuus ei ole keksimistä, vaan tutkimista, "universumin näkymättömän voiman tekemistä näkyväksi". Ylälättäen Vilkkumaa paljastaa olevansa kiinnostunut kvanttifysiikasta, joka haastaa perinteisen fysiikan käsitteet. Näitä kahta hän vertaa edelleen intuitiiviseen ja analyyttiseen ajatteluun.

Luomisen esteenä Vilkkumaa listaa neljä asiaa: pelon, suorittamisenhalun, laiskuuden ja mukavuudenhalun, vaikka pelkkä löhöily onkin joskus tarpeen. Paraslääke luovuuteen on tehdä sitä säännöllisesti ja unohtaa analyyttinen ajattelu. Vilkkumaan mukaan tekemällä luovaa työtä analyyttisesti saa egon eli tietoisesta minästä pelkäämään, jolloin iskevät edellä mainitut pelko, pakko suorittaa ja omalla mukavuusalueellaan pysyminen. Vilkkumaa kehottaa myös antamaan tilaisuuden kaikelle, kokeilemaan kaikkea, eikä aina tekemään pelkkää työtä, sillä koskaan ei voi tietää, mistä on hyötyä myöhemmin elämässä.

Vilkkumaa kertoo uskovansa alitajunnan varastoon, eli kaikki, mitä ihminen on kuullut, nähnyt ja lukenut sekä mistä on pitänyt ja mihin samaistunut, jäävät varastoon ihmisen alitajuntaan. Myöhemmin, kun ihminen luo itse jotain, hän kaivaa tietämättään nämä avukseen.

Aiemmin kirjailija oli kuvannut, kuinka 90-luvun lama ei tuntunut samalta kuin mitä siitä kerrottiin, ennen kuin hän näki näyttelmän Neljäs tie, jonka näkemys vastasi paremmin hänen omaa käsitystään kyseisestä ajasta. Eräässä välissä Vilkkumaa heittää pallon yleisölle ja kysyy, mikä on heidän sukupolvikokemuksensa, eli asia, joka tuntuu mullistavalta. Ressujen listaan päätyvät niin arabikevät, tietokoneet, sosiaalinen media, globalisoituminen kuin pesto ja rukolakin.

Romaaniaan *Nainen katolla* (Kaiku Books, 2013) Vilkkumaa kuvaa moniääniseksi. Häntä kiinnostaa, kuinka erilaiset ihmiset puhuvat eri tavoin. Helpointa oli kirjoittaa lyhyitä pätkiä eri henkilöiden näkökulmasta. Henkilöt hän keksi omasta päästään. Tässä vaiheessa moni yleisöstä huomauttaa, että he löysivät kirjan henkilöitä Vilkkumaan sanoituksista. Kirjailija ei itse niinkään ole asiaa huomannut, mutta kysehän saattaa taas olla alitajunnan varastosta.

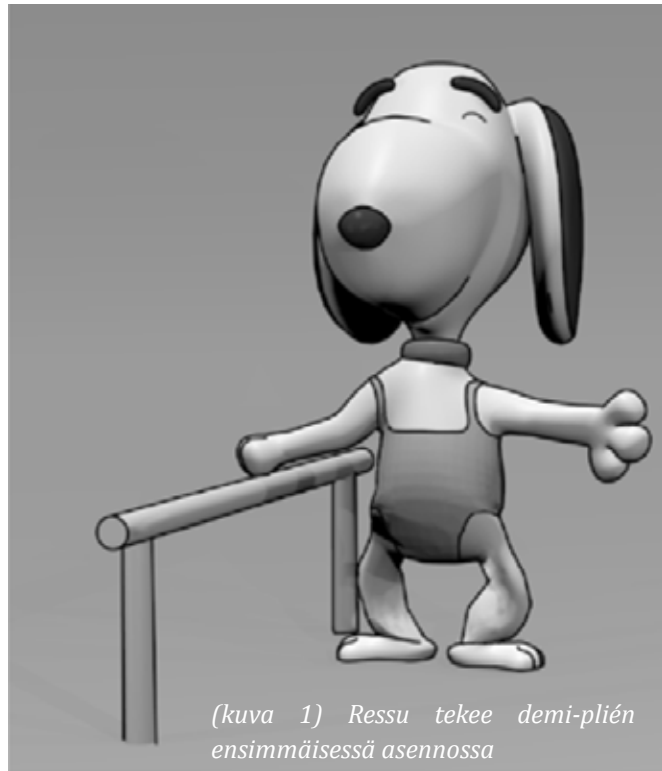
Ressun pieni balettiopas

Hyvään yleissivistykseen kuuluu niin tieteiden kuin taiteidenkin hallinta. Niinpä ressuja valaistaankin seuraavaksi taideurheiluista jaloimman, baletin, muutamilla peruskäsitteillä.

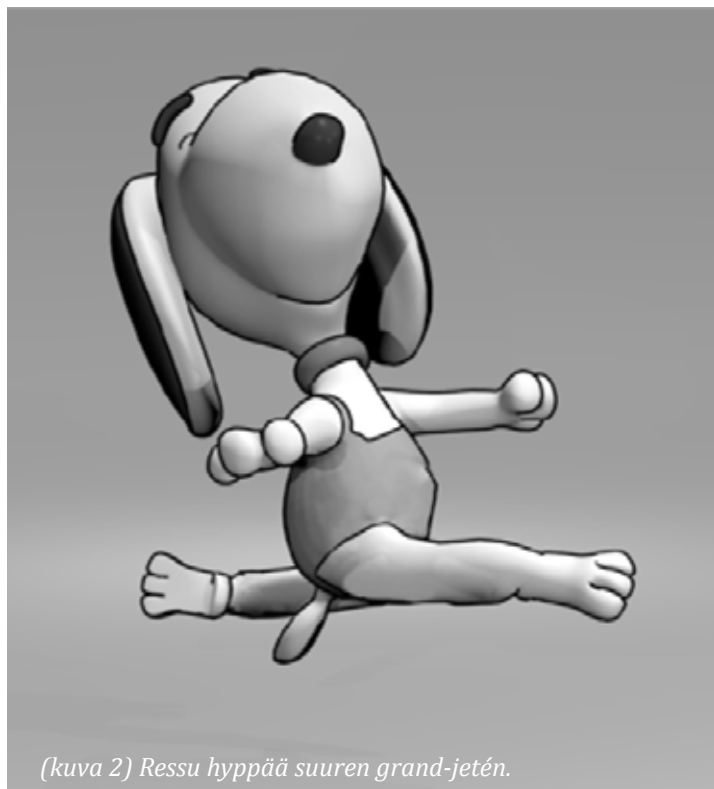
EMILIA KUMPULAINEN

Oletko joskus joutunut nöyryyttävään tilanteeseen, jossa seuralaisesi yllättäen kysyvät mielipidettäsi grand pas de deuxin codan fouettéiden ajoituksesta sekä variaation tulokinnan soveliaisuudesta juuri nähdyssä baletissa? No, vaikka tilanne ei olisikaan ollut vielä tuttu, voit välttyä jatkosatietytämättömyytesi tuomasta sosiaalisesta turmoksesta opiskelemalla muutaman perustermin.

Plié (kuva 1) on ehkä baletin yksinkertaisin liike. Sen voi suorittaa kaikissa jalkojen perusasennoissa (ks. kuva), ja se on treenituntien ensimmäisiä tankosarjoja. Pliötä on kahdenlaisia. Ensimmäinen demi-plié, jossa polvia koukistetaan vain puoleen väliin kantapäät pysyen maassa, ja toinen grand-plié, jossa kantoja nostetaan hieman irti maasta liikkeen suuruuden mahdollistamiseksi. Liikettä ei esitetä valmiissa teoksissa tai tansseissa, mutta se esiintyy monissa liikesarjoissa esim. vauhdinottona suurempiin hyppyihin tai piruetteihin.

(kuva 1) Resu tekee demi-pliën ensimmäisessä asennossa

(kuva 2) Resu hyppää suuren grand-jetén.

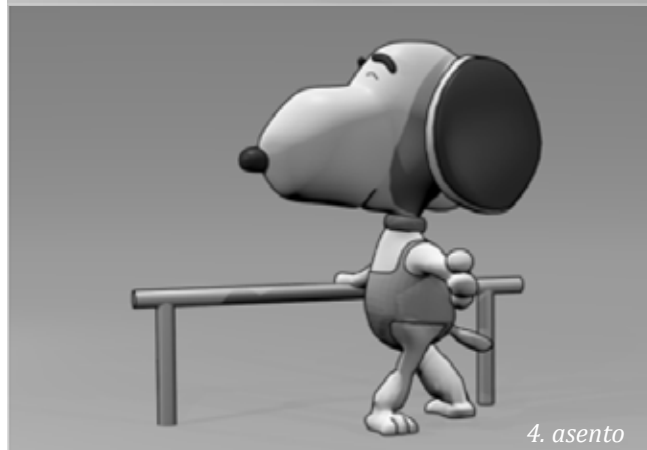
Grand jeté (kuva 2) eli niin sanottu “spagaattihyppy”, on varmasti kaikille tuttu liike jostain yhteydestä. Liike vaatii suurta teknistä osaamista ja venyvyyttä. Grand jeté nähdään useissa variaatioissa, eli soolotansseissa, joko diagonaalisuunnassa tai ympyrällä. Hyppy on yleinen liike etenkin miestanssijoiden loppuhuipennuksissa (coda), ja sitä tehdään yleensä monta peräkkäin.

Piruetit ovat baletille hyvin ominaisia pyörähdysliikkeitä. Ne eroavat kuitenkin suuresti esimerkiksi luistelijoiden tai voimistelijoiden pirueteista, ja ovat siinä mielessä vaativampia, että naistanssijat suorittavat ne lähes aina kärkitossuilla varpaidensa päällä. Näin tasapainon on keskityttävä hyvin pienelle alueelle, ja tanssijan massa kaksitoistakertaistuu kärkiosuudelle. Piruetin jälkeen saatetaan vielä tehdä näyttävä tasapaino. Miksei tanssijoita sitten huimaa? Vastauksena on ainoastaan harjoitus. Balettitanssijoiden aivot ovat mukautuneet pyörimisliikkeeseen niin, että sisäkorvan tasapainoelimestö ja silmistä tuleva informaatio eivät aiheuta huimausta. Vastaava ominaisuus löytyy esimerkiksi luisteliijoilta. Liikkeenä piruetti suoritetaan usein neljännessä asennossa, jossa vauhti otetaan pliéstä. Liikkeessä katse pyritään pitämään yhdessä pisteessä, ja pyörähdyksiä akselin ympäri voi tehdä useita. Piruetti suoritetaan joko puolivarpailla tai kärjellä, toinen jalka suorana ja toinen retirässä (kuva 3).

Attitude (kuva 4) on asento, jossa seistään yhdellä jalalla toinen ilmassa aukikierrettynä, polvi hieman koukistettuna. Arabesque eroaa siitä niin, että siinä jalka on puolestaan suorana. Asento vaatii tasapainoa, ja sitä tehdään niin treenitunneilla kuin esityksissäkin. Attituden voi tehdä myös eteenpäin.

Balettisanasto tulee pääosin ranskan kielestä, jota hallitseva ymmärtää helpommin liikelaadun. Kaikki klassisen baletin asennot ja liikkeet pohjautuvat 180 asteen aukikiertoon, mikä on yksi tanssijan edellytys. Lisäksi balettitanssijalle ominaista ovat mm. pitkät raajat sekä kaula, lyhyt torso, pieni pää, korkea jalkaterän kaari ja solakka kokonaisuus. Res-su ei vastaa tätä odotusta kovin hyvin, joten kuvat saattavat olla harhaanjohtavia.

(kuva 3) Piruettiasento: vasen jalka on retiréssä. Kuvassa oikealle pyöriessä piruetti on en dedans ja vasemmalle en dehors.

Vanha kirkko oli täynnä syksyn lakkiaisissa

Nuori Yrittäjyys -projekti on lähtenyt käyntiin

Koululta löytyi kummallisia viestejä ressuweenina

Rehtori Ari Huovinen piti ylioppilasjuhlassa puheen perinteiseen tapaan

Uudet nuoret yrittäjät myyntityössään

Ressussa vietettiin halloweenia karmivissa tunnelmissa

Syksyn ylioppilasjuhla järjestettiin Vanhassa Kirkossa

Ressut kesäleirillä Kiinassa

Kiinan Pekingissä järjestetään vuosittain kansainvälinen nuorten kesäleiri. Leirille osallistui viime kesän noin 1200 oppilasta ja opettajaa ympäri maailmaa. Mukana matkassa oli myös reissuryhmä. Reissulaisten TOP 3 -listaan nousivat seuraavat asiat.

Kung fu -tunnin antia

Parasta reissussa olivat ihmiset, jotka tapasimme. Olimme kaikki yhtä perhettä, vaikka nuoria oli kymmenistä eri maista. Paras yksittäinen kokemus oli kansainvälinen ilta, jossa pääsi tutustumaan muiden kulttuureiden perinteisiin. Jokaisella maalla oli suuressa salissa oma piste, joka oli täynnä maalle ominaisia asioita: ruokia, musiikkia, taidetta ja paljon muuta. Ilta loi uskomattoman yhteishengen.

Leirin aikana oli useita oppitunteja, joilla pääsimme tutustumaan Kiinan ikivanhaankulttuuriin. Tunnit olivat kyllä erittäin mielenkiintoisia, mutta myös oivallinen hetkipaikata matkaväsymystä. Tietysti keskittymisen laatuun

saattoivat vaikuttaa myös helleaalto ja luokkahuoneen lämpötila, joka oli usein yli +30 °C (me ressut kun olemme totuneet joidenkin luokkien miinusasteisiin). Matkan aikana saimme myös selville, miksi kiinalaiset selättivät meidät Pisa-tutkimuksessa: syynä on kiinalaisopettajien lyömätön porkkana-porkkana-taktiikka. Ohjelmaan kuului muun muassa kiinan kielen harjoittelua, kalligrafiaa sekä hullunkurista mutta omalla tavallaan kiehtovaa Pekingin oopperaa. Ehdottomasti parasta oli kung fu -tunti, jossa pääsimme mestarin (joka muuten rakastui salmiakkiin) johdolla huijomaan ja sohimaan viuhkoilla.

Yksi leirin ikimuistoisimpia hetkiä oli kiipeäminen Kiinan tunnetuimmalle nähtävyydelle, Kiinan muurille. Lähdimme matkaan busseilla ja perille saavuttuamme näimme edessämme sumun keskellä korkeuksiin kohoavan muurin, jota lähdimme valloittamaan. Hetken nousemisen jälkeen alkoivat koko kropassa tuntua niin askelmat kuin lämpötilakin, mutta sitkeimmät jatkoivat tiensä loppuun muurinpätkän korkeimmalle kohdalle. Kauas alapuolelle levittyi vihreä maisema, ja

fiilis huipulla rankan kapuamisen jälkeen oli uskomaton! Suosittelemme leiriä lämpimästi keikille reissulaisille!

LILJA AALTONEN, OONA
HUOPANIEMI, MIISA HÄLINEN,
IDA MARIA PAUL

Ressut valloittivat Kiinan muurin

Svenska Dagen

Svenska dagen firades i Ressu den 6 november. I år ökade svenska i korridorerna och svenskstuderande hade förberett spännande aktiviteter för intet ont anande ressurelever.

VILLE KUMPULAINEN

Dagen började med morgonsamlingen där vi fick information om Svenska dagen och den hölls också på svenska i tillägg till finska och engelska. Jag blev förvånad hur positivt alla var och ens attityd till denna dag var. Man försökte använda svenska på något sätt och några elever talade till och med hela dagen det andra inhemska språket. Det är inte lätt att yttra sig på ett annat språk men när man kliver ut ur sin bekvämlighetszon och tvingar sig att använda exempelvis svenska är det ytterst givande i alla fall.

Det är väldigt viktigt att man inte är rädd för att göra bort sig när man talar ett främmande språk. Det riktiga problemet som sannerligen finns i Ressu är att misstag betraktades som skam. Genom fel lär man sig någonting, men genom offentliga fel lär man sig ännu mer!

Dagens höjdpunkt var oanmälda besök till klassrum under lektionen. Tillställningen organiserades av våra kära svenskalärare ULVO och SOBU och den genomfördes av deras elever som i små grupper hade förberett olika aktiviteter för alla andra. Det fanns alla slags svenskspråkiga saker från frågesporter till musik och både elever och lärare verkade njuta av evenemanget. Som en bieffekt sjöngs låten "Sommaren är kort" i en vecka efter Svenska dagen i Ressu men lyckligtvis ingen blev galen. MAMOs elever deltog i förberedelser före den faktiska dagen. De klistrade fast uppmuntrande affischer på väggarna så att alla verkligen visste om dagen.

Förhoppningsvis kommer Svenska dagen att vara densamma även i framtiden. Det är egentligen grundläggande för oss alla att kunna svenska här i huvudstadsregionen och ha bra och breda språkkunskaper. Språk är en av de sällsynta saker som man faktiskt behöver i det verkliga livet efter studentexamen. Svenska dagen gör det roligt att lära sig svenska och ger oss en chans att förbättra våra praktiska språkkunskaper i svenska.

Christmas Lights Up Helsinki

A little known secret about the reasons behind Christmas lights. LAURA BADHAM

Every year I wait for Christmas. I find that I cannot wait for the season of joy, when thoughts of school become just as distant as typewriters. Thinking back to the months before Christmas, I find that half of my year is spent craving the wonder of Christmas: autumn thoughts drift to snow and the perfect, wintery Christmas day; while November comes with Christmas carols constantly playing Let it Snow, Let it Snow, Let it Snow. And finally, when December spirals snow around us, down come the spruce trees from the nearest forest and our decorating skills are put to the test (I was never too talented at decorating trees...) Christmas is, once again, just around the corner, and we can all thank Christmas for the much-needed, oh-so-joyous break.

If not for Christmas, we would have no presents buried under huge trees full of red and gold baubles, no table full of deliciously spiced casseroles and rice pudding, and no reason to enjoy two deliciously, relaxing weeks in the presence of family. However, food is unfortunately not the meaning of Christmas, and the meaning varies from culture to culture. I know that Christmas means a lot to me, a day for remembering the birth of Jesus Christ and spending time with family, but what does Christmas generally mean?

Well, I think we can all agree that Christmas is a season full of lights. When you drive through Helsinki in December, Christmas lights can be found everywhere you look. Helsinki is a dark country in winter, and these lights help us regain our 'lost sanity' from autumn. In actuality, there is no reason behind Christmas lights. In the northern hemisphere winter days get shorter and the sun decides to hibernate like bears. Christmas lights help us fight off Seasonal Affective Disorder, a disorder we may be vulnerable to receive from what little light we get. This is one thing we can gladly thank Christmas lights for.

Blatantly speaking, what puts the word Christmas in front of Christmas lights is very difficult to unearth. One possible explanation is that Christmas lights would guide Santa Claus to the snow-topped chimneys where he miraculously enters children's homes. Mysteriously, there is an ambiguity surrounding the origins of this jolly fellow. There are many interesting interpretations of Santa Claus in history: from a symbol of drinking more than you can handle, to giving gifts to those less fortunate. However, I think we can all agree that all these stories combine into one great image, which every child wilfully believes in and writes to every year. Santa Clause is a symbol of giving, and we all know the image of a great, fat sack laden with gifts on a sleigh pulled by twelve reindeer including Rudolf. In

this way, Christmas lights lead Santa Claus to our homes on Christmas Day.

Interestingly, there is no reference to Christmas lights in the Bible. However, Jesus Christ can be referred to as 'The Light of the World', and so Christmas lights could possibly be seen as an ever-present symbol to represent Jesus Christ. However, the Bible does not refer to lights in any such way as Christmas lights. Another possible reason for Christmas lights could be the starry night and the northern star, which lead the shepherds and kings to baby Jesus. In these ways, the Bible only slightly, if at all, references to Christmas lights.

All in all, we can all indulge in the fact that we do not have to know the history of Christmas, or even Christmas lights, to enjoy the joy of the day. There are so many possible explanations for Christmas lights, as well as Christmas, that I don't think Santa Clause himself would have had any idea. One thing can be known though, and that is that no matter what happens Christmas will always be connected with Christmas lights.

The meaning of Christmas is so diverse among our society that it is getting harder to regain the true meaning of Christmas. I won't lecture you guys about it, but the true meaning of Christmas is the celebration of Jesus' birthday. Christmas is meant to be a celebration, and not a debate over the history of the day. Christmas is a time for thinking about one another, and buying a secret Santa for the guy you have had a crush on in class. Christmas is about celebrating family, and living with your hard-to-live-with grandmother for two whole weeks in proposed peace. And above all, Christmas is a celebration of a life worth living. This Christmas do your best to keep the peace and try to have a least a little non-work relaxation time with your family.

Sanankantaja – Ressun uusi kirjoittamisseura

Ressut ja akateeminen menestys. Ressut ja edelläkävijyys. Ressut ja kansainvälisyys. Ressut ja kirjallisuus? OTTO RÄSÄNEN

Ressuun on hiljattain perustettu oma kirjoittamis- ja kirjallisuusseura joka on tämänhetkiselä nimeltään "Sanankantaja". Seuran tarkoituksena on tukea koulumme oppilaita jotka harrastavat luovaa tai kirjallisuuskriittistä kirjoittamista antamalla kirjoittajille mahdollisuuden vaihtaa ajatuksia keskenään ja julkaista tekstejään. Seura kokoontuu viikoittaisin, ja sen lisäksi tekeillä ovat omat verkkosivut ja keväällä Pärskeiden liitteenä ilmestyvä paperijulkaisu.

Idea seurasta syntyi luonnollisesti omasta kiinnostuksestani kirjallisuutta kohtaan. Rankkana IB-abi vuonakin löydän vielä aikaa sieltä sun täältä runojen kirjoittamiselle, joita, iippari kun olen, väsään sekä suomeksi että englanniksi. Kahtena ja puolena vuotena Ressussa olen pannut merkille kuinka muihin taideharrastuksiin verrattuna kirjoittamisella ei ole koulussa läheskään samanlaista näkyvyyttä. Kuvataidetta on esillä ympäri ensimmäistä kerrosta ja pääportaikkoja, ja Ressujen runsaista musiikillisista lahjoista pääsemme nauttimaan lukuisten lounaskonserttien, musikaaliesitysten ja juhlapäivien kuoroperformanssien muodossa. Mitään kirjallista vastinetta ei kuitenkaan ole olemassa. Lähimmäksi vastaavanlaista altistumista Ressun kirjallisille lahjoille yltää Pärskeitä lehti, jolta löytyy aina muutama sivu novelleille ja runoilta lehden ilmestyessä muutaman kuukauden välein. Pärskeiden rajallinen sivumäärä yhdistettynä siihen, että harvat tuskin lukevat muun sisällön keskeltä kaunokirjalliset tekstit keskittyneesti tarkoittavat, etteivät kaunokirjallisuudesta kiinnostuneet ressut saa samanlaisia mahdollisuuksia kuin mitä he saisivat muusikkoina tai kuvataiteilijoina. Tälle keskeinen syy on koulun tarjoama tuki: musiikilla ja kuvataiteella on omat kurssinsa, kun taas koulustamme ei löydy minkäänlaista luovan kirjoittamisen kurssia. Kuuleman mukaan ammoisina aikoina, joita yksikään nykyinen ressu ei muista, oli koulussa kyseisenlainen kurssi, joka on kuitenkin syystä tai toisesta lopetettu.

Näistä syistä olen pitkään halunnut toteuttaa ideaa ni Ressun kirjoittamis- ja kirjallisuusseurasta, ja muutama kuukausi sitten lähdin viimein toteuttamaan sitä. Seuralla on kaksi keskeistä tavoitetta. Näistä ensimmäinen on edistää Ressun oppilaiden mahdollisuuksia julkaista kirjoituksiaan, ja täten edistää kaunokirjallisuuden luomista ja kriittikkä osana Ressun koulukulttuuria. Toisaalta on myös tärkeää antaa kirjoittajille mahdollisuuksia olla yhdessä, sillä tällä tavoin luodaan mahdollisuus mielipiteiden ja näkemysten vaihtamiseen, joka pitkällä tähtäimellä rikastuttaa ja tukee kunkin ressun kirjoittamista. Viikoittaisilla tapaamisilla tähdätään juuri moiseen yhdessäoloon ja vuorovai-

kutukseen, kun taas seuran verkkosivuilla on mahdollisuus julkaista tekstejään sivumäärän tai julkaisuajankohdan rajoittamatta. Ensi keväänä ilmestyvän Pärskeitä-liitteen on puolestaan tarkoitus tarjota koko koululle maistiaisen koulumme kirjallisesta annista.

Jos siis olette lainkaan kiinnostuneita joko omien luovien tekstien tai kirjallisen kritiikin kirjoittamisesta (tai haluatte valittaa nimestämme tai julisteistamme) niin ilmestyykää toki tapaamisiimme, ottakaa yhteyttä Facebook ryhmäämme, tai sähköpostiimme **ressunkirjoittamisseura@gmail.com**. Olkaa rohkeita, emme me pure.

Yleensä.

Ressun kirjapiiri

Ressuun on alkanut syntyä kerhoja kuin sieniä sateella, ja niistä yksi on kirjapiiri. Marraskuun alussa aloitettu toiminta on lähtenyt reippaasti käyntiin, ja aika näyttää, innostuvatko ressuakat ideasta. MIINA VIRTANEN

Idea kirjapiiristä syntyi eräänä ruokavälituntina, kun istuimme Sannan kanssa syömässä ja yhtäkkiä huomasimme ylistävämme eri kirjoja toisillemme intoa puhkuen. Viime keväänä olin jo pitänyt pienimuotoista lukupiiriä kavereideni kanssa, mutta kesän tullen se oli jäänyt unholaan. Halu jatkaa oli kuitenkin suuri, ja tällä kertaa halusin piirin koko koululle avoimeksi. Oli siis mahtavaa saada Sanna mukaan projektiin!

Kirjapiirin toiminta lähti nopeasti käyntiin, ja mukaan on tähän mennessä ilmoittautunut yli neljäkymmentä ihmistä. Toimintaan kuuluu yhdessä tai vuorotellen valittujen kirjojen lukemista ja niistä keskustelua. OPKH:n antaman tuen avulla meillä on myös varaa pikkusyötävään kokouksissa sekä mahdollisiin kirja-arpajaisiin tai kirjapalkintoihin. Järjestämme myös kirjojenvaihtotapahtumia, joissa vaihdellaan ja myydään kaunokirjallisuutta kirjapiiriläisten ja miksei koko koulunkin kesken.

Luettaviksi kirjoiksi aiomme valita teoksia laidasta laitaan: ensimmäinen kirja oli Stephen Chboskyn *Elämäni seinäruusuna*, mutta joululomalle valitsemme kenties jotain vakavampaa. Tärkeintä ei kuitenkaan ole itse kirja, vaan siitä syntyvä keskustelu. Haluamme korostaa kirjapiirin merkitystä myös yhteisönä ja paikkana, jossa voi helposti tutustua toisiin. Mukaan voi liittyä milloin vain, joten jos kiinnostuit, tule ihmeessä!

'essun henki

"Täss' teille on resepti ratkaisematon,
ken sen ratkaisenee, olkoot voittamaton."
Ja leipuri lojaali lemmekseen leipoa aateli.

Itselleen

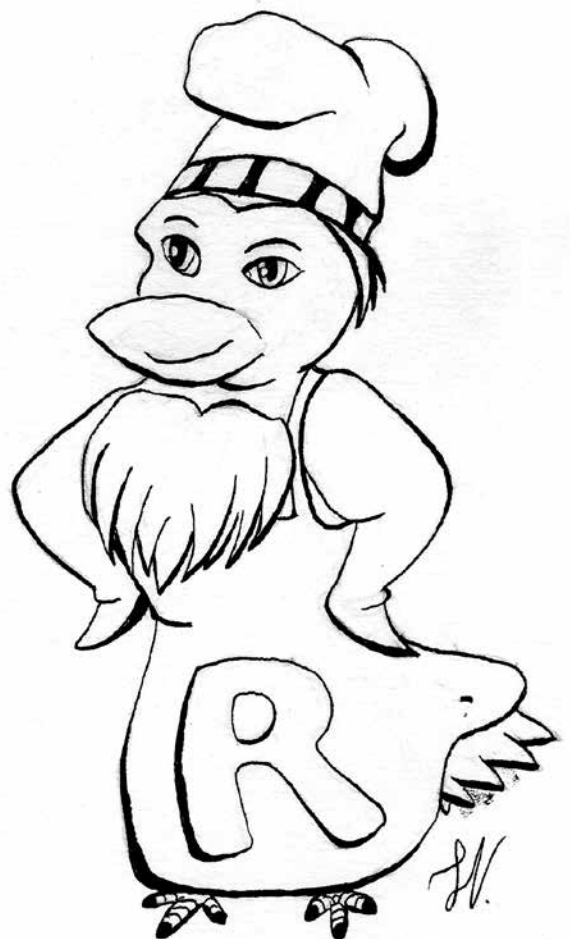
Puki vihreän essun erityisen ylleen,
asetti tuon tahtopanssarin vyötärölleen
ja into ja sen himo sydämes', 'yhtyi essullinen yrittämään.

Lojaalina

Kävi kokeilu kuitenkin raudan raskaaks',
kauhakin katkes', aatoksen aihe ahtaaks' –
kyynel surun suolainen, oli se kuitenkin tarpeellinen:

"Pohjia muodottomie' mutakaloineen
on kestettävä korkeuksiin päästäkseen."
Itselleen lojaalina leipuri 'essullinen valistui
ja 'essun hengellä valio tuo valmiiksi valmistui."

Arcade Fire – Reflektor

Kanadalaisrokkareiden Arcade Firen neljäs albumi Reflektor on suurenmoisesti toteutettua suuruudenhulluutta. OTTO RÄSÄNEN

Vuoden 2010 Grammy yllätys-voiton jälkeen kanadalainen indie-rock yhtye Arcade Fire on ollut kohtalaisen hiljaa. Yhtyeen viimeaikaiset keikat, joita bändi on pitänyt muun muassa "The Reflektors" salanimellä, vihjaavat bändin mielelläni pitävän matalaa profiilia ja olevan valmis sekä haastamaan että vieraannuttamaan uuden yleisönsä. Arcade Firen uusi albumi Reflektor ei toisaalta millään ilveellä käy matalan profiilin tekeleestä. 85 minuuttinen tupla-albumi on yhtyeen pisin sekä kokeellisin albumi, ja yhtyeen mukaan inspiraatioina albumin teemoille ovat olleet muun muassa kreikkalainen mytologia ja 1800-luvun filosofi Søren Kierkegaard. Musiikillisesti albumi sisältää kaikkea Karibianmeren karnevaalitunnelmista ambienttiin elektroniikkaan. Onko Reflektor siis kunnianhimoinen, koetteleva vai suuruudenhullu?

Aloitusraita "Reflektor" tuntuu sekoitukselta kaikkea kolmea. Kappale vaatii kuuntelijaltaan päälle seitsemän minuuttia, mutta tarjoaa vastineeksi komean disko-proge eepoksen, johon mahtuu useampien rytmisoittimien päälle kitaroita, syntetisaattoreita, laulu-harmonioita, ranskan-kielisiä lyriikoita, viuluja ja saksofoneja. Kaikki johtaa loppuklimaksiin, jossa ääneen pääsee yllättäen David Bowie. Kappaleessa onkin jotain Bowiemaista, ollen kuin yhdistelmä myöhäisseitsemänkymmentäluvun kokeellista Bowieta ja kasarien Let's Dance albumia. Monitahoinen "Reflektor" toimii oivasti ensikosketuksena albumiin, jonka suuntauksista kappale antaa hyvää osviittaa. Monet albumin kappaleista hyödyntävät "Reflektor":n tavoin vahvaa rytmistä poljentoa estääkseen usein hyvin pitkiä kappaleita seisomasta paikallaan.

Kahdelle CD:lle jakautuneen Reflektorin molemmat puoliskot omaavat erilaiset persoonat. Ykköslevyllä vallitsee yöllinen karnevaalitunnelma, kun taas toinen puolisko on teatraalisempi ja täynnä Arcade Firen aikaisemmalle tuotannolle tuttua orkestraatiota. Ykköslevyn kappaleet vaihtelevat "Flashbulb Eyes":n ska-vaikutteista "Normal Person":n suoraviivaiseen särökitaran höystämään rokkiin. Puoliskon helmeiksi nousee "Here Comes The Night Time", jossa mukaansatempaavat rytmikuviot ja huolettoman naiivit piano-melodiat saattelevat Win Butlerin sarkastisia sanoja ylimielisille lähetyssaarnaajille. "If you want to be righteous, get in line" Butler kertoo puhuteltavalle, ja tyrmää tämän hetken kuluttua: "If there's no music up in heaven, then what's it for?"

Toisella puoliskolla kaikki on vielä suurempaa, etenkin puoliskon sydämenä toimivassa lauluparissa "Aw-

ful Sound (Oh Eurydice)" ja "It's Never Over (Hey Orpheus)". Orfeuksen ja Eurydikeen kreikkalaistaruun viittaavat kappaleet ovat Reflektorin luonnollisin yhdistelmä Arcade Firen uudesta rytmisyydestä ja vanhoista vahvuuksista. "Awful Sound" alkaa akustisella kitaralla ja mekaanisella rumpukompilla, mutta kappaleen edetessä pahaenteinen orkesterikakofonia hukuttaa kaiken muun alleen bändin yhteislaulun yrittäessä turhaan torjua sitä. "It's Never Over":lla vastakkain asetellaan nyrkiniskujen lailla tömähtelevät rummut ja komeat seesteisemmät hetket. Kummankin kappaleen kohdalla vastakkainasettelut saavat aikaan mahtavan intensiivisen "me vastaan maailma" fiiliksen. Yhtyeelle tyypilliseen tapaan albumin loppunousu tapahtuu toisiksi viimeisessä kappaleessa "Afterlife":ssa, joka yhdistää komeasti ensimmäisen puoliskon ilottelevan musiikin toisen puoliskon synkempiin lyyriisiin teemoihin.

Albumin ollessa melkoinen teemojen ja musiikillisten vaikutteiden sekametelisoppa ei ole yllätyksellistä ettei albumi onnistu aina pysymään ehjänä kokonaisuutena. Vaikka musiikin jakaminen erilaisiin puoliskoihin estää pahimman musiikkityylien käsirsyn, ei jako aina toimi. Esimerkiksi "Porno":n kasari-elektropopin naksuttelu ja synantkytys tuntuu väärään paikkaan eksyneeltä keskellä albumin teatralista kakkospuoliskoa. Lyriikoiden teemojen ja fraasien toistosta huolimatta Reflektoria on hankala mieltää yhtenäiseksi konsepti-albumiksi, vaikka se vaikuttaa olevan sellaiseksi tarkoitettu.

Reflektor on Arcade Firen uran isoin, monipuolisin, sekavin ja varmaankin mielipiteitä jakavin levy. Se on samanaikaisesti kunnianhimoinen, koetteleva ja suuruudenhullu. Halutessaan voi sitä jopa kritisoida teennäisenä ja itseään täynnä olevana albumina olematta juurikaan väärässä. Kaikki moiset havainnot ja syytökset albumin konseptista ja motivaatioista kuitenkin sivuuttavat pääasian: Reflektor on hiton hyvä levy täynnä komeaa musiikkia.

CHON - The Newborn Sun

The whole album is an incessant surge of cheerful and complex melodies. JACOB KHOMYAK

CHON are a fairly new instrumental band from San Diego. With an inception in the early 2008 the band has released several singles, a demo, an EP and played lots and lots of shows. Their style could vaguely be defined as a blend between progressive metal and alternative rock with a tinge of jazz, producing a surprisingly fresh and original sound. The amazement factor is that these Californians' age ranged from 13 to 16 years during the band's beginning. This group of young self-taught musicians continues to amaze on their new EP *Newborn Sun* released in June 2013. Considering the happy, uplifting and relaxing sound of the mini-album, there couldn't have been a better time for the release.

CHON is a mnemonic acronym for the four most common elements – carbon, hydrogen, oxygen and nitrogen. These fundamental elements are essential to create and sustain life. They allow life to flourish and develop boundlessly in magnificent proportions. This life, with its complex framework, commences an endless cycle. Just as these elements, CHON endeavour to create their own world with *Newborn Sun*, and fill all the empty space with magical and soothing notes. Each note is vital in the construction of the new realm and fits neatly into its designated position. The vivacity and vigour in each harmonious guitar line, the precision of the drumming and the chunky bass expand the borders of the fascinating world. The technical guitar licks embellish the grand construct, giving it a shiny outline.

The whole album is an incessant surge of cheerful and complex melodies. The calm intro to *Fluffy* leads to a combination of elevated riffs with syncopated chords that create a peaceful flow. The energetic chords in *Bubble Dream* are flavoured with natural harmonics, creating a dreamy atmosphere. *Dew* stands out as a song of many memorable riffs. The tapped intro is joined by a double-time drum beat and develops into harmonious riffs that resolve into a colourful solo. An 11 second wut the...(poop) represents the tongue-in-cheek vibe of the album with other short tracks (*Potion*, *Frosting*) that relieve the tension of fast-paced songs and display experimentation with album structuring.

As opposed to earlier demo releases the EP production is more clean and refined. This release is mainly guitar-driven, so the melodies, short solo snippets and chords are nicely brought out and

highlighted. Despite this, the drums are also prominent on the record. At times the beats in the background sound almost too mechanical and lack the virtuosity displayed by the guitars. The bass could also have been louder in the mix to underline the guitar riffs. It feels that other instruments, besides the guitars, lack freedom. Some minor changes in the collective function as a group would definitely benefit CHON. In the band's own words: "We love making awesome jams", and the album is certainly filled with gems. There is an abundance of sweet melodies and colourful riffs that together create and enhance the happy ambience of the record.

One thing to keep in mind is that this all was accomplished within less than 18 minutes. This really is an incredible feat. The band not only showcases some of their best material on their first EP, but is also able to further develop their own style. Despite some unfortunate shortcomings faced by a new band, CHON present a slightly more 'mature' product. With this short set CHON leave a puzzled sense of anticipation for the potential of a full-length album.

Rosoiset ressumaikat: humoristinen henkilögalleria Ressun opettajista, osa II

Juttusarjan tarkoituksena on tutustuttaa Ressukat, etenkin ykköset, rakkaisiin opettajiimme ja kertoa heistä parhaat juorut. Lisäksi neuvomme, mikä tunneilla saa pysymään hereillä. MIINA VIRTANEN, SANNA RANTAHALVARI

ULVO eli Ulla Voutilainen, ruotsi ja ranska

Ulvon luokan arktisessa ilmastossa saat olla peloissasi jatkuvasti. Takarivi pidetään tiukasti hiljaisena ja eturivi saa nauttia Ulvon näyttelijänlahjoista. Ainakin kurssin tärkeimmät sanat tulevat satojen toistojen avulla tutuiksi (ett gymnasiUMMM).

Näin pysyt hereillä: Tarkkailemalla, kuinka paljon Ulvo voi nykyteknologian kanssa kamppailla – muistattekko hiljattaiset kuusi Delf-viestii Wilmassa?

JOKA eli Johanna Karhumäki, äidinkieli, IB Finnish A: Literature

Sarkastisesta huumorintajustaan ja tuimista ilmeistään tunnettu Joka vaatii oppilailtaan vain parasta. Joka puhutavassa kuuluu äidinkielen opettajille tyypillinen kielen värikkyys. Hän jos kuka osaa pitää jöötä!

Näin pysyt hereillä: Seuraamalla, kuinka paljon kaksimielisyyksiä Joka saa piilotettua puheeseensa.

OXMU eli Oxana Mustonen, venäjä ja suomi toisena kielellä

Oxmu on kaiken itäisen ihanuuden ruumiillistuma: suoraan kultakimpale Ressulle. Hän omistaa laajan fanikunnan venäjänlukijoiden joukossa, jotka kehuvat häntä ihanaksi ja loistavaksi.

Näin pysyt hereillä: Seuraamalla, kuinka epäitsekäs Oxmu jatkuvasti uhrautuu oppilaidensa puolesta.

JUHA eli Jukka Hatakka, fysiikka

Kuten Ressun nahkavalassa mainitaan, ei lehtori Hatakan kuolemattomia letkautuksia kykene yksikään niille altistunut ressurukka unohtamaan: "Meillä kotona ei lämmityksestä niin murehdita, kun lämpö karkaa joka tapauksessa Hatakoille!" Eräs kova Juha-fani kertoo, että Hatakka on loistelijas julkinen esiintyjä, joka osaa häikäistä huumorinsa lahjoilla sekä jopa upealla lauluäänellä: "Sitä versiota Suspicious Minds:ista en unohda!"

Näin pysyt hereillä: Tällä kertaa ei vippaskonsteja tarvita, sillä Juhan säkenöivä persoona pitää sinut hereillä.

HITA eli Hilikka Taavitsainen, matematiikka

Hita on matematiikan opiskelijoiden tuki, turva ja äiti. Hän huolehtii oppilaiden jaksamisesta ja puhuu sympaattisella murteella. Klassisen tyylikkäästi pukeutuvan Hitan kanssa tulee juteltua luokan ulkopuolellakin!

Näin pysyt hereillä: Hämmästelemällä, miten monimutkaiset asiat muuttuvat selkeiksi ja yksinkertaisiksi Hitan opetuksessa.

ANKO eli Antti Kohi, historia, yhteiskuntaoppi ja ilmaisutaito

Ankoa haluaa jokainen kuunnella, johtuen hänen auktoriteetistaan ja karismastaan - tosin käsialassa ja muistiinpanotekniikassa riittää tulkitsemista. Valmistaudu väittelyihin, näytelmiin ja torvensoittoon.

Näin pysyt hereillä: Ankon tunneilla nukkuminen ei yksinkertaisesti ole vaihtoehto.

Kiitokset: Niilo Laiho

Joulutontun muistelmat

AURORA LIPIÄINEN

Joulukuu vuonna 2013. Vuosi katastrofista, josta kuhistiin, mutta jota kukaan vakavasti otettava henkilö ei ottanut tosissaan. En kyllä ottanut minäkään, eikä työnantajani, vaikka useimmat niputtivat meidät samaan kastiin mayojen ennustaman maailmanlopun kanssa. No, kuten todettua, katastrofi iski kuin iskikin. Ja kyllä me vain olemme olemassa, minä, työtoverini ja työnantajani.

Perinteisen kiltteyden määritelmää on pitänyt tämän katastrofin jälkeen vähän höllentää. Tiedättehän, "ei itkeä saa, ei meluta saa". Koetapa estää lasta itkemästä tällaisessa tilanteessa. Vuoden jatkunut nälkä, väsymys, kylmyys, menetyt. Kuka aikuinenkaan ei itkisi?

Pahinta kaikessa tässä omalta kannalta on se, että kaikki tapahtui niin lähellä joulua. Eihän kukaan ollut varautunut tällaiseen. Se yllätti meidät kaikki. Turhautti, kun vuoden työstä ei ollutkaan mitään hyötyä. Tekemistämme lahjoista ei ollut hyötyä. Meistä ei ollut mitään hyötyä.

Tänä vuonna olemme kuitenkin varautuneet. Alkujärkytyksestä toivuttuaan pomo otti ohjat napakasti otteeseensa. Olemme tarkkailleet, niin kuin jo satoja vuosia, kauemmin kuin kukaan jaksaa muistaa. Aioimme auttaa. Pomo muisteli, että johonkin tällaiseen hän alun perin ryhtyikin ensimmäisellä keikallaan joskus kauan aikaa sitten.

Joten tässä sitä ollaan, minä ja kymmenet muut työntekijät samalta osastolta, kaikilla suuret reput selässä sortuneiden rakennusten raunioissa piileskellen ja hiiviskellen. Koska maanpinta on edelleen epätasainen eikä kaikkia sortuneita rakennuksia ole vielääkään saatu korjattua, on parempi, että pomo ei tee keikkaa perinteisesti poroilla ja reellä. Turvallisista laskeutumispaikoista ei ole mitään tietoa eikä ihmisten asumuksissa välttämättä enää ole savupiippua. Tai savupiippu on ainoa, mitä kodeista on jäljellä. Näin ollen kaikki kynnelle kykenevät kenttätyöläiset saavat oman alueensa, jonka asukkaille jakaa lahjat.

Tässä on monia haasteita. Isot reput ovat yksi niistä. Monilta ihmisiltä puuttuu isoja tarpeellisia asioita, kuten kunnollinen telta koko perheelle, päälle vielä huovat, makuupussit, kuivamuona ja niin edelleen. Pomon erikoissäkin kankaan valmistus on erittäin hidasta, eikä vuoden aikana ole muutenkaan ollut liian montaa hiljaista hetkeä. Täydet reput siis painavat paljon ja täyttyvät helposti liitoksiaan myöten.

Lisäksi on äärimmäisen hankalaa organisoida, kun liikkeellä on miljoonia työntekijöitä hoitamassa yhden miehen työtä. Pomo ei kyllä suhteilla päässyt paikalleen. Se, että hän joka ikinen vuosi tähän mennessä on pystynyt hoita-

maan tärkeimmän hommansa yhdessä illassa, herättää minussa edelleen suurta kunnioitusta. Aluksi pomo vastusti tätä poikkeusjärjestelyä pitkään, mutta rouva takoi hänen päähänsä tervettä järkeä. Perheyrietykset toimivat, kunhan vain on viisaita perheenjäseniä lausumassa totuuden sanoja.

Tietenkin meitä kaikkia huolestuttaa. Vaikka olemmekin tottuneet liikkumaan ihmisten parissa heidän huomaamattaan jopa näissä järkyttävissä oloissa, tilanne on silti kaikille uusi. Tarkkailun sijaan meillä on toinen, konkreettisempi päämäärä.

Kiipeilyvarusteille on tullut enemmän käyttöä kuin monina edellisinä vuosina yhteensä. Reppu selässäni painaa enemmän, kun ponnistelen tiiliseinän reunan yli niin ääntömästi kuin vain pystyn. Poissa ovat valmiiksi auratut tiet ja lämmitetyt rakennukset levähdyspaikkoihin. Muistan taas, että tämä on oikeaa työtä.

Päästyäni seinän yli pyyhkäisen puuskuttaen hiekeä naamaltani. Nojaan kiviseen seinänpalaseen ja kaivan listan taskustani tarkistaakseni, että olen oikeilla jäljillä oikeiden henkilöiden luokse. Lähes puolikas kuu valaisee lappua juuri ja juuri. Jos minä erotan kirjaimet vain jotenkuten, tuskin ihmiset, joista useimmat nukkuvat, huomaavat muutamaa ylimääräistä varjoa raunioiden seassa.

Suoristan ryhtini ja jatkan matkaa. Seuraava perhe ei ole enää kaukana, eikä aikaakaan, kun erotan pimeässä puoliksi sammuneen nuotion ja kaksi isoa ja yhden pienemmän pötkylän vierä vieressä nukkuvat aikuiset ja lapsen.

Lasken rinkan alas ja voivottelen hiljaa, kun saan vihdoin taivuttaa selkääni taaksepäin.

Ennen vanhaan lapsia peloteltiin, että ollessaan tuhmia he saisivat pelkästään hiilenkeikkeitä tai risukasan joululahjaksi. Kyllä ovat ajat muuttuneet. Tänä talvena laadukkaat sytykkeet ja lämmikkeet ovat olleet ehdottomasti joulun toivotuin lahjaidea.

Aseteltuani lahjat huolellisesti lisää nuotioon kuivia risuja ja kohennan lähes sammunutta nuotiota. Haukotellen, venyttelen ja ojentelen kohmeisia käsiäni nuotion lämmössä. Onnittelen itseäni, sillä suurin osa lahjaosuudestani on jo jaettu ja yötä ja pimeyttä on vielä ruhtinaallisesti jäljellä. Kyllä vanha taito on yhä tallella, myhäilen.

Yllättäen takaani kuuluu pieni, mutta yön hiljaisuudessa huudolta kuulostava äännähdyt. Käänähdän ympäri ja huomaan, että lapsi on herännyt ja noussut istumaan makuupussinsa sisällä. Joulutontun muistelmat

"Tonttu!" lapsi henkäisee. Hänen ilmeensä kuvastaa

silkkaa puhdasta ihmetystä.

En sano mitään, tapitan vain lasta takaisin. Ensimmäinen ohje pikkulasten kanssa on, että ei pidä tehdä äkinäisiä liikkeitä. Yleensä meikäläisten olemassaolon todistaminen omin silmin saa lapset niin hämmennyksiin, etteivät he pysty päästämään ääntäkään.

Yleensä.

“Tonttu!” lapsi hihkaisee, kovaa ja korkealta, ja osoittaa minua lapsen peittämällä sormellaan. Katseeni vilistää lapsen kylmästä ja innostuksesta punaisista kasvoista nukuvien vanhempien hahmoihin, joista toinen liikahtaa levottomasti.

“Tonttu!” lapsi kiljaisee vielä kolmannen kerran, ennen kuin saan jalkoihin liikettä. Sieppaan repun toiselle olalle, ponkaisen kiviröykkiöiden yli ja sukellan sopivasti kivien välistä jatkaen kiireesti kohti korkeuksia, joihin minua on mahdotonta seurata. Vasta kiviseinän vieressä, saman, johon nojaten pidin ensimmäisen taukoni, monen metrin

päässä ja korkeudessa lapsesta ja hänen vanhemmistaan, pysähdyn ja katson taakseni.

Lapsi on näköjään kuoriutunut makuupussinsa uumenista. Pieni hahmo loikkii lahjojen ympärillä isompientkin kömpiessä pystyyn. Pystyn kuulemaan hämmästyneet huudahdukset ja lapsen iloisen naurun piilopaikastani.

Tunnen oloni lämpimäksi, eikä tämä johdu pelkäämistään hätäisestä pakomatkastani. Ennen kuin käännyn repun puoleen olin näkevinäni monia eri tunteita lapsen silmissä. Ensin hämmästyä. Sitten innostusta. Iloa. Riemua.

Toivoa.

Samalla muistan, että tästä pomokin puhui koulutuksessa joskus kauan, kauan sitten. Miksi hän ryhtyi koko touhuun ja jatkoi sitä vuodesta toiseen. Lasten välitön ilo. Lämmin tunne sisällä. Todellinen joulumieli.

Naurahdan hiljaa ja nousen sitten suuremmaksi. Aika jatkaa matkaa, työtä on vielä jäljellä. Tämä oli tärkeä muistutus, miksi rakastankaan työtäni.

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Sanokaas, miksi pyyhekumin käyttäminen ei ole hyvä? Koska äärimmäisessä tapauksessa paperille ei jää mitään."

"Enää mä en voi leikkiä kaupassa ostoskärryillä, mä olen vakavasti otettava opettaja"

Opettaja sanoo laulaen: "Och nu! Kära grammatiik!"

"Tästä vaan sit rusautetaan."

"Koita nyt sanoa edes jotain viisasta"

"Muistakaa, älkää viillekö. Edes tarkoituksella"

"Jos mulla ois joku ihan jumalattoman tarkka ajanotto..."

"Kerensky suuteli Tokoita suulle. En tiiä kauan ne imutteli siinä"

"Tää on kieliopillisesti päin seiniä, mutta näin se on."

Ottaa ruokaa ruokalassa: "Tietääks joku mitä tää on."

"Mulla on esiliina jossa on hymyilevä Mussolini. Pidän sitä päällä kun laitan ruokaa. Tulee hyvä fiilis"

"Nippelinappelitietoa, englannin kielen kiihottavuuksia."

"Oli ihan hirveetä asua Loimaalla, siel ei ollu ees sisä vessaa. Mä nään vieläki painajaisia siitä"

"Eihän presidentti voi muuttaa mitään Kontulassa, vaikka syytä oliskin."

Palautustunnilla
Oppilas: "Haluatko päästää meidät tuskasta nopeesti?"
Opettaja: "En, koska mulla on vielä pari esseetä tarkistamatta, joten saatte tehdä itsearviointia oikein hitaasti."

"Kaikkien pikkulasten tulee osata laskea differentiaaliyhtälöitä!" (Lyö nyrkkiä pöytään).

Opettaja: "Huh, onpas pitkä tehtävä!"
Opiskelija: "Tää oli vasta a-kohta..."

"Tää on läpihalkaistu tasapeffa jonka kuono on kuin ketulla, mutta lehmä mikä lehmä."

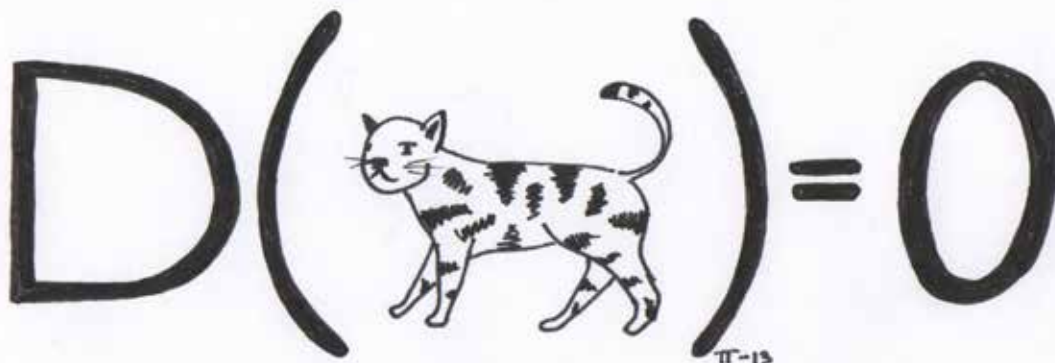
"Mä en en oo vielä huomannu, että kissat osais derivoida. Tai että mitä tulee, jos kissa derivoidaan, että tuleeko siitä nolla."

"Kyllä, valitettavasti myös niinkin hienossa paikassa kuin Espoossa on ongelmia."

"Tästä avautuisi sellainen keskustelu, jota me ei nyt tässä käydä."

"Suomessa on kahdenlaisia kuntia, niitä joilla menee huonosti ja niitä joilla menee vielä huonommin."

"En voi itselleni mitään, olen monistefani."

"Totta kai me voidaan elää maailmassa, jossa kaikki on jatkuvia ja derivoituvia."

"Te voisitte katsoa vaikka Leijonakuninkaan. Siitä oppii ihan oikeita asioita."

"Nää on näitä aamujuttuja."

"Jos te olette 17-vuotiaita niin tähän voitte laittaa johonkin lomakkeeseen iäksi eln17."

"Jos me piirretään jotain Nefertitiä niin eihän siitä voi lehmän päätä tulla."

"Mä oon harjaantunut autonpiirtäjä koska mun kummipoika aina sanoo että piirrä auto!"

"No mutta miksi lehmiä? Mä asun Siuntiossa, ehkä se liittyy jotenkin siihen."

"Jos ette osaa piirtää karahvia niin piirtäkää vaikka kirahvi."

"No katsellaanpa tässä sitten Teemu Selännettä vähän aikaa."

"Ai onks meillä lauantaina tunti? Pitääks mun järjestää teille joku spektaakkeli? Voin vaik tulla kouluun ilman paitaa. Näätte sit mun tribaalitatuoinnit. Ja napakorun."

"Mikä puute se on ku saa tämmösen mun laisenki rauhallisen miehen suuttumaan? Vaimo huolehtii lomilla, että saan tarpeeksi...mutta mitä? No ruokaa tietysti!"

"Sitten seuraavaan vaiheeseen. Kuvitelkaa itsenne saunan lauteille."

"Mun kahvinhuuruinen pääni ei osaa piirtää."

Katto tärisee "Ai noilla on aamujumppa tuolla ylhäällä."

"Teidän ajatukset on nyt liian kovaäänisiä."

Oppilas: Mä haluan kotiin!
Opettaja: Eiku nyt sä normitat!

"Jääkää te kirjoittamaan, mä lähden hakemaan ventifakteja!"

"Teistähän tulee ihan mieleen se laulu: Ymmärän sen, olet vähä-älyinen"

"Vaikka esseen aiheena olisi 'Päiväni banaanina', niin sen täytyy olla pohdiskeleva"

"Hänellä on patsas Ranskassa siinä kohtaa, jossa hän paloi iloisesti kuoliaaksi"

"Mul on viis ongelmaa, sen voi sanoo monikossa"

"Sit otetaan P, U ja S. PUS tuli siitä"

"Jos aikoo päästä Ressun facebook-sivuille niin pitääks olla joku hemmetin tunnus?"

Oppilaan leikkiessä Doctor Who Sonic Screwdriver -lelulla luokassa...
"Tunge se lelu nyt jonnekin, sanonko minne!"

"Jos niin sanotusti pussailee mistelin alla, niin ei siitä mitään prinssejä ja prinsessoja synny."

"Siellä tais joku ukkeli suorastaan kuollakin..."

Pastorin aamunavaus jatkuu tavallista pidempään...
Opettaja: Pastori!

